



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Monitoring 19. 3. – 26. 3. 2018

Sokolský zpravodaj	4
24. 3. 2018 ČT sport	
Sportovní dotace: Těšit se mohou mažoretky, sokolové i hokejisté	4
26.3.2018 Pardubický deník ~ str. 02 ~ Pardubicko a okolí (jvm)	
Začínám nový život	5
25.3.2018 Nedělní Blesk ~ str. 38 ~ Rozhovor Lucie Bártová	
Memoriál Bedřicha Šupčíka: Závod v olympijském šplhu startuje již dnes	8
24.3.2018 stredoceskenovinky.cz ~ str. 00 ~ regiony	
Do Příbrami na Memoriál Bedřicha Šupčíka na závod v olympijském šplhu 24. března 2018	9
24.3.2018 sportovnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Připojení Libně i rozvoj Sokola. To jsou zásluhy Jana Podlipného	10
23.3.2018 Naše Praha 8 ~ str. 04 ~ (tva)	
Č. BUDĚJOVICE T. J. Sokol, 40. a 50. léta	10
23.3.2018 Českobudějovický deník ~ str. 04 ~ Stránka pro pamětníky	
VÝSTAVA	12
23.3.2018 Hranický týden ~ str. 14 ~ Servis z Hranicka	
Kdysi úspěšný olympijský sport znovu ožije	12
23.3.2018 Benešovský deník ~ str. 14 ~ Sport - Střední Čechy (lk)	
Sokoli si připomněli Ludmilu Chytilovou	12
23.3.2018 Nové Přerovsko ~ str. 09 ~ U nás doma Jaroslav Skopal	
JAK JSME ŽILI v Československu	13
23.3.2018 Litoměřický deník ~ str. 04 ~ Jak jsme žili v Československu	
JAK JSME ŽILI v Československu	14
23.3.2018 Přerovský a hranický deník ~ str. 04 ~ Přerovsko a Hranicko	



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



DOBROVICE	15
23.3.2018 Boleslavský deník ~ str. 04 ~ Deník	
Osmičková výročí v muzeu	15
23.3.2018 5plus2 ~ str. 03 ~ Náchodsko a Rychnovsko <i>ŠTĚPÁNKA TÚMOVÁ</i>	
JAK JSME ŽILI v Československu DOLNÍ LUKAVICE	16
23.3.2018 Plzeňský deník ~ str. 04 ~	
JAK JSME ŽILI v Československu	18
23.3.2018 Žatecký a lounský deník ~ str. 04 ~ Jak jsme žili v Československu	
Nejsem jen blondýna se čtyřkami	19
23.3.2018 Téma ~ str. 66 ~ Rozhovor <i>Josef Hympl</i>	
JAK JSME ŽILI v Československu	23
23.3.2018 Prostějovský deník ~ str. 04 ~ Deník	
JAK JSME ŽILI v Československu	24
23.3.2018 Zlínský deník ~ str. 04 ~ Deník	
JAK JSME ŽILI v Československu	25
23.3.2018 Jičínský deník ~ str. 04 ~	
JAK JSME ŽILI v Československu	26
23.3.2018 Orlický deník ~ str. 04 ~	
Velikonoce jsou svátky křesťanské i pohanské	27
23.3.2018 Právo Víkend ~ str. 04 ~ Rozhovor <i>Lenka Hloušková</i>	
JAK JSME ŽILI v Československu	30
23.3.2018 Kroměřížský deník ~ str. 04 ~ DENÍK	
JAK JSME ŽILI v Československu	32
23.3.2018 Pardubický deník ~ str. 04 ~	
Valda: Sokol je otázka životního stylu a srdeční záležitost	33
22.3.2018 Kroměřížský deník ~ str. 13 ~ Sport - Z regionu a Tip liga <i>MARTIN BŘENEK</i>	



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Dobové snímky ukáží členy T. J. Sokol České Budějovice	35
22.3.2018 ceskobudejovicky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Českobudějovicko <i>Martin Tröster</i>	
Opava: zastupitelé se přeli o systém sportovních dotací	35
22.3.2018 opavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Opavsko <i>Milan Freiberg, Veronika Bernardová</i>	
Nepolapitelný Alex: neprávem zapomenutý příběh posledního velitele československé podzemní armády	37
22.3.2018 securitymagazin.cz ~ str. 00 ~ Historie <i>Petr Blahuš</i>	
Pražskému jaru pomůže Lábus s Maciuchovou	39
21.3.2018 Mladá fronta DNES ~ str. 15 ~ Kultura <i>Věra Drápelová</i>	
Sto let od vzniku republiky XI.	39
21.3.2018 Horácké noviny ~ str. 05 ~ Kultura <i>Petr Chřoupek</i>	
Sokolové chystají župní slet	40
20.3.2018 Berounský týden ~ str. 21 ~ Sport/mládež <i>JAN BEŽŮ</i>	
Sokolové chtějí plnou hromadu	41
20.3.2018 Kolínský týden ~ str. 06 ~ Život na Kolínsku <i>(red)</i>	
Sokol z Kvasic a naše první zlatá	41
20.3.2018 Kroměřížský týdeník ~ str. 09 ~ Seriál paměť reginu <i>LUKÁŠ PAŘENICA</i>	
Sokoli jsou i moji pravnucci	43
20.3.2018 Prostějovský deník ~ str. 16 ~ Kultura <i>PETRA PÁŠOVÁ</i>	
Z Masaryka zbyly obří boty	45
20.3.2018 Aha! ~ str. 10 ~ Aktuálně <i>(mat)</i>	
Benešov plánuje oslavit výročí republiky velkolepě	46
20.3.2018 Benešovský deník ~ str. 09 ~ Titulní strana <i>ZDENĚK KELLNER</i>	
Legenda vychovává nové talenty	47
20.3.2018 Týdeník Liberecko ~ str. 21 ~ Sport, příběhy <i>MILOSLAV CIHLÁŘ</i>	
Sté výročí vzniku republiky připomene v Benešově celá řada akcí	48
19.3.2018 benesovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Benešovsko <i>Zdeněk Kellner</i>	



Plné znění zpráv

Sokolský zpravodaj

24. 3. 2018 ČT sport

Aktuální novinky ze sokolského hnutí a informace o přípravách na XVI. všesokolský slet.

První reportáž – o návrhu hlavního plakátu i celkového vizuálního stylu 16. všesokolského sletu od studia Najbrt.

Druhá reportáž – Děti z mateřské školky Praha 8 již trénují na 16. všesokolský slet, kde budou cvičit skladbu Noty.

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/12090743332-sokolsky-zpravodaj>

Sportovní dotace: Těšit se mohou mažoretky, sokolové i hokejisté

26.3.2018 Pardubický deník str. 02 Pardubicko a okolí
(jvm)

Zastupitelé Chrudimi rozdělili 1,8 milionu.

Chrudim – Důležitým bodem posledního zasedání zastupitelstva města Chrudim bylo i rozdělování dotací pro žadatele z oblasti sportu.

V první kole rozdělovala finanční prostředky rada města, ta však mohla přidělit pouze menší částky. Ty nad padesát tisíc korun byly nyní v gesci zastupitelstva města.

„Sportovní komise na zastupitelstvo poslala návrh na přidělení dotací celkem osmi subjektům s nejširší mládežnickou základnou ve výši přesahující 1,8 milionu korun,“ uvedl k projednávaným návrhům mluvčí města Aleš Prokopec.

Zastupitelstvo nakonec mezi žadatele z oblasti sportu rozdělilo 1 806 150 korun. „Do druhého kola zbývá k rozdělení částka, která lehce přesahuje čtyřicet dva tisíc,“ dodal Aleš Prokopec.

MAŽORETKY, ATLETIKA I TANEC

Na významný příspěvek se mohou těšit **sokolové**, peníze půjdou hned na deset jejich sportovních oborů, od všeobecné přípravy, přes gymnastiku až k mažoretkám a florbalu. Finanční podpora města poputuje také Hokejovému klubu Chrudim, který je použije při organizaci kurzů bruslení či turnaje mladších žáků s mezinárodní účastí.

Zkrátka nepřijdou ani futsalisté nebo tanečníci z klubu Besta.

Region| Východní Čechy



Začínám nový život

25.3.2018 **Nedělní Blesk** str. 38 **Rozhovor**
Lucie Bártová

Už zase...

Jiří Ježek: Nejúspěšnější hendikepovaný sportovec v Česku

V jedenácti přišel o nohu, ve dvaceti začal s cyklistikou, v pětadvaceti vyhrál paralympiádu v Sydney a stal se mistrem světa. Jiří Ježek (43) svých 22 let snové kariéry ukončil loni na podzim. Jak se s tím vyrovnává? Čím teď žije?

* Jak se vám změnil život?

„Razantně, úplně vypadlo to, čím jsem žil – závodění a program každodenního tréninku. Na druhou stranu něco zůstalo stejné, protože většina firem se mnou chce stále spolupracovat. Dál můžu použít zkušenosti ze sportovního prostředí, zkušenosti závodníka, který ten či onen produkt testuje v tom největším nasazení.“

* Kolik hodin denně nyní sportujete?

„Hrozně jsem se bál, abych po ukončení kariéry nepřibral a úplně se nerozpadl... Denně si najdu aspoň hodinku a půl až dvě a v půlce dne si jdu vyčistit hlavu běháním nebo jízdou na kole. Samozřejmě už to nejsou takové dávky. Jako profesionál jsem musel jezdit pět šest hodin na kole a k tomu ještě cvičit na posílení zbytku těla, vždy ráno asi tak tři čtvrtě hodinky, protože jsem potřeboval kompenzovat tu nohu a jednostrannou zátěž.“

* Proč jste vlastně skončil?

„Cítil jsem, že líp už to nepůjde, navíc jsem se po těch dvaadvaceti letech cítil »uzávoděný«. Máte ve sportu nějaké jméno a v každém závodě ho musíte obhajovat. Stojí to hodně energie. Nepamatuju se, že bych nějaký závod odflákl. Logicky už přišla únava a pocit, že stačí... Kolo si teď už jenom užívám. Jezdím si sám pro radost, nebo ještě radši mám společné vyjížďky s mojí manželkou.“

* Je těžké se vyrovnávat s příchodem takového života po životě?

„Není. Bylo to moje rozhodnutí a nelituji jej, strašně se mi ulevilo. Ale přiznávám, trochu jsem se bál, jestli mi nebude líto, když se půjdu podívat na závody. Ale vůbec, závodní stres mi nechybí.“

* Jaké bylo první probuzení v nové etapě?

„Vzbudil jsem se, manželka se na mě otočila a ptala se: Tak co, jaký to je? A já říkám: Úleva, strašná úleva... Taky se bála, jak to budu brát. Od té doby jsem ani jednou nezapochoval, že jsem udělal dobře. Mám radost, že i tuhle poslední část mé kariéry jsme společně krásně zvládli.“

* Takže už žádný závod?

„Tak až bude v létě hezky a zavolá mi pět kamarádů, že potřebují někoho do týmu na hromadný start, rád to s nimi pojedu. Ale už jen jako společenskou událost.“



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



* A co vaše mimosportovní práce?

„I ta se určitě bude týkat cyklistiky. Například nyní jsem ambasadorem veletrhu For Bikes, což je jedna z největších cyklistických akcí u nás. Vždycky jsem se jí rád účastnil a teď se můžu podílet na jejím průběhu.“

* A dál?

„Už přes deset let přednáším na motivačních a inspirativních akcích pro firmy a různé instituce. Baví mě hledat paralelu úspěchu ve sportu a byznysu a teď mám daleko víc času tyto pozvánky přijímat. Rád mluvím o překonávání překážek, sebemotivaci či vyrovnávání se s nepříjemnými situacemi.“

* Přednášíte i dětem?

„S mojí ženou, která mi od začátku kariéry dělá manažerku, jezdíme do škol moc rádi. Sami zatím děti nemáme, tak aspoň takhle můžeme něco předat další generaci. Jako kluk jsem měl podobné besedy s úspěšnými sportovci rád, tak je fajn, že teď můžu stát na druhé straně a pár svých životních zkušeností poslat dál.“

* Už jste jednou nový život začínal – v roce 1985, když jste přišel o nohu. Co se vám tehdy dělo v hlavě?

„Když jsem se probral po operaci a zjistil, že nemám nohu, tak to byla strašná rána, sen hrát fotbal za Spartu se rozsypal. Jenže dítě má v sobě zakódovanou obrovskou energii a snad už za hodinu jsem to neřešil. Samozřejmě ale bylo několik nocí, kdy jsem se probral, bylo mi to líto a brečel jsem.“

* Vy jste se cyklistou stal pozdě, že?

„Asi až ve dvaceti. Pro cyklistiku mě během jednoho odpoledne nadchnul Josef Lachman, který jako jediný z tehdejšího Československa startoval na paralympiádě v roce 1988 v Soulu. Měl stejný hendikep jako já a vybojoval tam stříbrnou medaili právě v cyklistice. Vyprávěl mi o závodech, vzal mě na první vyjížďku a ukázal mi, jak je cyklistika krásná. Věděl jsem, že budu muset hodně makat, abych se dostal na jeho úroveň, ale ujišťoval mě, že to dokážu.“

* A přesvědčil vás.

„Za všechny moje ušetřené peníze mi postavil první závodní kolo a přivedl mě do party závodníků tady v Praze. Postupem času jsem s nimi začal jezdit do zahraničí na závody, bavilo mě to a dařilo se mi. Rychle jsem se zlepšoval, což mě přivazovalo k tomu sportu ještě blíže. Po šesti letech jsem se nominoval na paralympijské hry konané v Sydney. Dostat se v roce 2000 do Austrálie pro mě byla obrovská motivace. Trénoval jsem víc než ostatní a to se projevilo. Vyhrál jsem dvě zlaté paralympijské medaile a tím se nastartovala ta moje nádherná kariéra.“

* V tu dobu už jste asi svůj hendikep neřešil, že?

„Těsně po úrazu to nebylo snadné, za minulého režimu se o lidech s hendikepem nemluvalo. Já ani nevěděl, jestli a jakou dostanu protézu. Tohle téma bylo tabu, na všechno jsme s rodiči museli přicházet sami, na druhou stranu jsem neměl žádná očekávání a snažil se to zvládnout co nejrychleji a nejlíp. A ono to šlo rychle. Naučil jsem se na protéze popoběhnout, začal jsem znovu chodit do **Sokola** a zkoušel jsem každý sport, který jsem měl rád. A zjistil jsem, že to jde, že můžu hrát fotbal, i když už ne



za Spartu. Že můžu hrát volejbal, basket, jezdit na kole, chodit na výlety se školou a v podstatě jsem neměl žádná omezení.“

* Kolik máte protéz?

„Asi pět nebo šest. Mám protézu na silniční kolo, která nemá chodidlo a jde přímo do pedálu. Pak mám protézu i na horské kolo, speciální nohu na běhání, do společenského obleku, která má hezký tvar nohy, jednu na běžné chození, která je odlehčená a můžu na ní strávit celý den.“

* Po třiceti letech přišel další úraz, v roce 2014 na mistrovství světa jste málem zemřel.

„Můj první úraz mi cyklistickou kariéru v podstatě začal a druhý prakticky ukončil. Dvě stě metrů před cílem světového šampionátu přišel hromadný pád, kterých jsem zažil spoustu, jenže tentokrát jsem přistál přímo do jedné z reklamních bariér. Ta mi rozpárala hrudník. Hrály roli milimetry a taky vteřiny... Měl jsem obrovské štěstí. Na perfektní lékařskou péči, na dobré pojištění i na to, že nenastaly žádné větší komplikace.“

* Co na to vaše žena?

„Pro Soňu to muselo být strašné. Můj pád viděla, protože stála v cíli. Naštěstí než ke mně doběhla, tak už se o mě starali záchranáři a ona neviděla to nejhorší. Po první operaci jsem byl dva dny v umělém spánku a nevědělo se, co se mnou bude. Navíc to byl poslední den mistrovství světa a celý tým musel odletět domů. Takže tam se mnou zůstala sama.“

* Jak to zvládala?

„Bylo to pro ni strašně těžké, ale je silná, zvládla to statečně. A když jsem se probudil, tak mě utěšovala, že to bude dobré a zase se vrátím na kolo. Já jsem kroutil hlavou, že tohle už podstupovat nechci. Ale když jsem se začal uzdravovat a přemýšlet, že bych se na pár závodů vrátil, tak mě podporovala. Věděla, jak je to pro mě důležité.“

* Bylo těžké se vracet?

„Zdravotně všechno dopadlo až neuvěřitelně dobře, ale bylo mi jasné, že i tak je kariéra úspěšného závodníka pryč. Chybí mi část plíce, dvě žebra a spousta svalů na hrudníku. Nejvyšší nasazení v cyklistice už neudýchám... I když jsem se potom na tři roky vrátil, tak spíš se rozloučit. Můj návrat byl hlavně poděkování lidem, kteří mi fandili, kteří za mnou stáli.“

* Jak jste bral Hry v Riu v roce 2016?

„Po úraze mi bylo jasné, že o medaile už na nich nepůjde. Byl jsem šťastný, že můžu opět závodit, a mí nejbližší byli šťastní, že mě vidí na dráze. Svůj poslední rok jsem si užil. Objel jsem všechny závody, které jsem měl rád, kde jsem dřív vyhrával. Bylo to dojemné a strašně krásné. I přes ten úraz moje kariéra hezky vyvrcholila. Odešel jsem se ctí a s úsměvem na tváři.“

Říkají mu Frajer

Je šestinásobný paralympijský vítěz a mistr světa, ve své kategorii se stal nejúspěšnějším v historii. V současnosti působí jako motivační kouč, poradce i trenér a stal se ambasadorem letošního



cykloveltrhu For Bikes, který se koná v dubnu v pražských Letňanech. Má manželku Soňu, která je od počátku kariéry jeho manažerkou. Svůj životní a sportovní příběh popsal v autobiografické knize Frajer.

Memoriál Bedřicha Šupčíka: Závod v olympijském šplhu startuje již dnes

24.3.2018 stredoceskenovinky.cz str. 00 regiony

V sobotu 24. března se v Příbrami uskuteční Memoriál Bedřich Šupčíka ve šplhu na laně bez přírazu. Jeho nedílnou součástí bude i pokus řady závodníků o zápis do klubu Bedřicha Šupčíka.

Memoriál se koná každoročně jako vzpomínka na první zlatou olympijskou medaili pro Československo, kterou Šupčík v této disciplíně získal v roce 1924 na olympijských hrách v Paříži. Zároveň je tento příbramský závod kvalifikací pro mistrovství republiky.

Olympijský šplh je sportovní disciplína, o které nemá moc lidí v naší republice nejspíše vůbec povědomí. V Příbrami to však neplatí. Příbramský **Sokol** se šplhu na laně bez přírazu věnuje již mnoho let. První memoriál se konal již v roce 1993.

Jednou z věcí, kterou je memoriál výjimečný a těší se obrovskému zájmu závodníků, je klub Bedřicha Šupčíka.

„Členem klubu se stává každý sportovec, který během tohoto příbramského závodu překoná čas našeho zlatého olympijského vítěze, tedy 7,20 sekundy. Všichni, kteří vstoupí do klubu, získávají skleněnou trofej s Šupčíkovým vyobrazením a formální registraci svého dosaženého času,“ uvedl za pořádající **Sokol** Příbram Jirí Kotlan.

Šplh na laně bez přírazu nohou je velice náročný, a bez dlouhodobého tréninku v podstatě není možné uspět. Závodník startuje ze sedu, a ani v začátku šplhu se nesmí odrazit nohama. Čas každého borce je měřen elektronickou časomírou. Dorostenci a ženy šplhají na laně dlouhém 4,5 metru, muži a senioři na laně osmimetrovém.

V době, kdy se Memoriál poprvé v Příbrami uskutečnil, bylo s ohledem na výkony soutěžících jen těžko představitelné, že by Šupčíkův rekord z olympiády padl. Bylo velkým úspěchem najít sportovce, kteří vůbec dokážou po osmimetrovém laně vyšplhat jen s pomocí rukou, ze sedu na zemi.

„Později se výkonnost začala zvyšovat tak, že v roce 1997 hned 3 závodníci překonali čas 7,20 sekundy, a stali se tak prvními členy klubu,“ vysvětlil Kotlan s tím, že momentálně, počítáno od vzniku memoriálu, má klub již 28 členů. „Dva z nich jsou zástupci domácího **Sokola** Příbram, který soutěž organizuje,“ dodal s hrdostí.

Kotlan dále konstatoval, že celková úroveň soutěže se posunula tím způsobem, že by dnes Bedřich Šupčík se svým vítězným olympijským časem skončil namísto první příčky spíše až v druhé desítké výsledkové listiny.

Již 24. ročník, se uskuteční tuto sobotu v příbramské sokolovně. „Máte tedy příležitost vidět výjimečné sportovní výkony, které v mnoha případech jistě předčí vítězný čas prvního československého



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



olympijského zlatého medailisty. S tímto cílem vstoupí do závodu i někteří závodníci **Sokola** Příbram,“ dodal na závěr Kotlan.

URL| <http://www.stredoceskenovinky.cz/zpravy/regiony/memorial-bedricha-supcika-zavod-v-olympijskem-splhu-startuje-jiz-dnes/>

Do Příbrami na Memoriál Bedřicha Šupčíka na závod v olympijském šplhu 24. března 2018

24.3.2018 sportovnílisty.cz str. 00

V sobotu 24. března 2018 se v Příbrami uskuteční Memoriál Bedřich Šupčíka ve šplhu na laně bez přirazu. Jeho nedílnou součástí bude i pokus řady závodníků o zápis do klubu Bedřicha Šupčíka.

Memoriál se koná každoročně jako vzpomínka na první zlatou olympijskou medaili pro Československo, kterou Šupčík v této disciplíně získal v roce 1924 na olympijských hrách v Paříži. Zároveň je tento příbramský závod kvalifikační pro mistrovství republiky.

Olympijský šplh je sportovní disciplína, o které nemá moc lidí v naší republice nejspíše vůbec povědomí. V Příbrami to však neplatí. Příbramský **Sokol** se šplhu na laně bez přirazu věnuje již mnoho let. První memoriál se konal již v roce 1993.

Jednou z věcí, kterou je memoriál výjimečný a těší se obrovskému zájmu závodníků, je klub Bedřicha Šupčíka.

"Členem klubu se stává každý sportovec, který během tohoto příbramského závodu překoná čas našeho zlatého olympijského vítěze, tedy 7,20 sekundy. Všichni, kteří vstoupí do klubu, získávají skleněnou trofej s Šupčíkovým vyobrazením a formální registraci svého dosaženého času," uvedl za pořadající **Sokol** Příbram Jiří Kotlan.

Šplh na laně bez přirazu nohou je velice náročný, a bez dlouhodobého tréninku v podstatě není možné uspět. Závodník startuje ze sedu, a ani v začátku šplhu se nesmí odrazit nohama. Čas každého borce je měřen elektronickou časomírou. Dorostenci a ženy šplhají na laně dlouhém 4,5 metrů, muži a senioři na laně osmimetrovém.

V době, kdy se Memoriál poprvé v Příbrami uskutečnil, bylo s ohledem na výkony soutěžících jen těžko představitelné, že by Šupčíkův rekord z olympiády padl. Bylo velkým úspěchem najít sportovce, kteří vůbec dokážou po osmimetrovém laně vyšplhat jen s pomocí rukou, ze sedu na zemi.

"Později se výkonnost začala zvyšovat tak, že v roce 1997 hned 3 závodníci překonali čas 7,20 sekundy, a stali se tak prvními členy klubu," vysvětlil Kotlan s tím, že momentálně, počítáno od vzniku memoriálu, má klub již 28 členů. „Dva z nich jsou zástupci domácího **Sokola** Příbram, který soutěž organizuje,“ dodal s hrdostí.

Kotlan dále konstatoval, že celková úroveň soutěže se posunula tím způsobem, že by dnes Bedřich Šupčík se svým vítězným olympijským časem skončil namísto první příčky spíše až v druhé desítké výsledkové listiny.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Příští, již 24. ročník, se uskuteční v sobotu 24. března 2018 v příbramské sokolovně.

"Máte tedy příležitost vidět výjimečné sportovní výkony, které v mnoha případech jistě předčí vítězný čas prvního československého olympijského zlatého medailisty. S tímto cílem vstoupí do závodu i někteří závodníci **Sokola** Příbram," dodal na závěr Kotlan.

Videoupoutávka na sobotní závod zde...

Více informací ohledně Memoriálu Bedřicha Šupčíka a klubu naleznete zde...

(Pavlína Svobodová, Město Příbram, SportovníListy.cz, foto: Město Příbram)

URL| <http://www.sportovnilisty.cz/pozice-6-doporucujeme/do-pribrami-na-memorial-bedricha-supcika-na-zavod-v-olympijskem-splhu-24-brezna-2018/>

Připojení Libně i rozvoj Sokola. To jsou zásluhy Jana Podlipného

23.3.2018 Naše Praha 8 str. 04
(tva)

Libeň

– Radní pro kulturu Jana Solomonová (ANO) a radní pro školství Anna Kroutil (ANO) 5. března společně se Sokolskou župou Jana Podlipného položily věnce u pomníku Jana Podlipného pod Libeňským zámkem. Připomněly jeho zásluhy na připojení Libně k Praze v roce 1901 a jeho zásadní roli pro rozvoj **Sokola** v českých zemích. Vzpomínka se uskutečnila u příležitosti zahájení výstavy **Sokolové** republiky. Expozice je součástí série akcí, které Praha 8 pořádá u příležitosti 100. výročí vzniku Československa. Výstava je přístupná do 20. dubna 2018 na Libeňském zámku a ve vstupních prostorách tzv. Bílého domu.



Č. BUDĚJOVICE T. J. Sokol, 40. a 50. léta

23.3.2018 Českobudějovický deník str. 04 Stránka pro pamětníky



Hned po válce v roce 1945 byla obnovena činnost **Sokola**. S nadšením tehdy začala i činnost v českobudějovické jednotě. V čele jednoty stál JUDr. Jindřich Autengruber, byly vybudovány též sokolské dětské ozdravovny – v Jivně (**Sokol I**) nebo na Stropnici (**Sokol II**). Do roku 1947 se datuje slavnostní otevření dokončené českobudějovické sokolovny, je to jedna z nejrozsáhlejších staveb ve městě, realizovaných v období mezi válkami. Dnes je památkově chráněná. V únoru 1948 byl nastolen totalitní režim. Ihned po XI. všesokolském sletu v Praze začala postupná, promyšlená a cílená likvidace **Sokola**, bylo zrušeno župní uspořádání. V jižních Čechách začátkem 50. let figuroval Sokolský kraj husitský, zcela podřízený KSČ. Roku 1952 byl **Sokol** nakonec zcela zrušen a majetek převeden na jiné organizace či zestátněn.

Další díl mimořádně již ve čtvrtek 29. 3., tentokrát z historie dopravy v Českých Budějovicích

Foto autor| Snímky a text na straně poskytl T. J. **Sokol** České Budějovice

Foto popis| ŽUPNÍ SLET. Průvod v roce 1948.

Foto popis| BUDĚJOVIČTÍ **SOKOLOVÉ** na XI. všesokolském sletu roku 1948 v Praze.

Foto popis| ŠKOLA CVIČITELŮ rytmiky roku 1946.

Foto popis| U JÍDLA. Dětská ozdravovna Stropnice v roce 1950.

Foto popis| SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ českobudějovické sokolovny v roce 1947.

Foto popis| SOKOLSKÁ ZOTAVOVNA Stropnice, snímek je z roku 1950.

Foto popis| OZDRAVOVNA dr. Boumy v Jivně u Českých Budějovic, snímek je z roku 1950.

Foto popis| SOKOLSKÉ ŠIBŘINKY v Českých Budějovicích v roce 1949.

Region| Jižní Čechy



VÝSTAVA

23.3.2018 Hranický týden str. 14 Servis z Hranicka

Kdy: 29. března v 17 hodin Kde: muzeum na Staré radnici Hranice Co: vernisáž výstavy Pod praporem **Sokola** Představit historii hranického **Sokola** si dala za cíl výstava s názvem Pod praporem **Sokola**. K vidění bude řada unikátních fotografií, barevných plakátů a předmětů, návštěvníci se mohou těšit na sokolské kroje, prapory, ale i na cvičební nástroje z počátků 20. století.

Kdysi úspěšný olympijský sport znovu ožije

23.3.2018 Benešovský deník str. 14 Sport - Střední Čechy
(lk)

POZVÁNKA

Příbram – Připomenou první československou zlatou z olympiády i disciplínu, která už dlouhá desetiletí není součástí olympijského programu. V příbramské sokolovně se v sobotu pod taktovkou tamního **Sokola** uskuteční čtyřicetý ročník Memoriálu Bedřicha Šupčíka. Právě on šplh na laně bez přírazu, tedy bez pomoci nohou, nejvíce proslavil. Na osmých hrách v Paříži v roce 1924 pokořil osmimetrové lano za 7,2 sekundy a slavně vyhrál.

V Příbrami budou bezmála o století později k vidění nejspíš ještě o něco rychlejší borci. Třeba loňský vítěz Štěpán Muchka ze **Sokola** Mladá Boleslav zastavil časomíru po 6,1 sekundy.

Zahájení úvodního závodu kategorií masters, muži a dorostenci je na programu v 13.15 hodin. Na přestávky mezi jednotlivými kategoriemi i vyhlášením nejlepších mají pořadatelé připravený doprovodný program.

Stejná zpráva vyšla také v dalších 9 titulech.

Sokoli si připomněli Ludmilu Chytilovou

23.3.2018 Nové Přerovsko str. 09 U nás doma
Jaroslav Skopal

Na závěr první poloviny programu valné hromady Tělocvičné jednoty **Sokol** Přerov, konané 1. března 2018, zařadil výbor jednoty předání ocenění několika svým členům.

Šlo o zcela novou formu tohoto ocenění, představovanou nedávno umělecky ztvárněnou medailí nesoucí jméno sestry Ludmily Chytilové s motivem tělocvičné části současné přerovské sokolovny.

Tímto způsobem výbor chce i nadále vyjadřovat poděkování a uznání svým členům ve prospěch přerovské sokolské jednoty. Bratr Bohumil Domanský po obdržení medaile vyjádřil nad tím své velké uspokojení, protože se sestrou Lídou Chytilovou, jak byla běžně oslovována, v minulosti též činovnícky



spolupracoval. Oceněný bratr Milan Geryk měl z udělení medaile též silný dojem a podobně lze hovořit i o oceněných sestřích Anně Bouchalové a Olze Fárkové.

Sestra Ludmila Chytilová se narodila 17. září 1911 v Přerově. Cvičit začala v **Sokole** Přerov po skončení první světové války jako žačka. Všestranná sportovní orientace ji přivedla v roce 1927 i do nově založeného družstva házené dorostenek **Sokola** Přerov, v němž se záhy začala objevovat s kapitánskou hvězdou na dresu.

Zájem o cvičitelskou práci ji přivedl již v březnu roku 1930 do čtrnáctidenní cvičitelské školy Československé obce sokolské v Praze. Na získaném cvičitelském osvědčení má mj. i podpis jedné z československých sokolských legend Marie Provazníkové. Sestra Chytilová již od roku 1931 vedla dorostenky v Přerově a v roce 1932 jí bylo dokonce svěřeno vedení výpravy dorostenek na IX. všesokolském sletu v Praze. Na valné hromadě **Sokola** Přerov v roce 1935 byla zvolena náčelnicí a tuto funkci zastávala až do roku 1939. V roce 1938 vedla ženskou část na X. všesokolský slet v Praze. V období 1940 až 1941 byla místostarostkou **Sokola** Přerov. V roce 1946 se stala župní náčelnicí a již v tomto roce organizovala a řídila poválečný župní slet v Přerově. Významné osobní setkání Ludmily Chytilové s Marií Provazníkovou se uskutečnilo v Přerově na jaře 1948, kdy se v přerovské sokolovně konal vyřazovací závod žen před letními olympijskými hrami v Londýně. Sestra Ludmila Chytilová byla ze **Sokola** během činnosti komunisty iniciovaných akčních výborů v Přerově vyloučena. Byla též propuštěna ze zaměstnání, takže až do roku 1950 byla nuceně v domácnosti, než si našla další práci.

Do činovnícké sokolské práce se zapojila znovu po obnově **Sokola** v roce 1990. Dlouho pak působila jako vedoucí odboru Věrné garda **Sokola** Přerov.

Sestra Ludmila Chytilová se dožila vysokého věku 103 let. Zemřela 23. října 2014. **Sokol** pro ni představoval vždy zájem číslo jedna. Sledovala vždy jeho výsledky, potíže i úspěchy. Její připomenutí mateřskou jednotou v roce 2018 dobře zapadá i do konceptu vzpomínkových akcí „100letá Republika Přerov“.

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Litoměřický deník str. 04 Jak jsme žili v Československu

Chodouny -Lounky

Další díl již 29. března – **Sokol** Roudnice n. L.

Foto autor| 4x foto archiv Muzea vesnických tradic v Lounkách

Foto popis| HASIČE PODPORILY DĚTI V KROJÍCH. Na Podřipsku mají Sbory dobrovolných hasičů velmi dlouhou tradici, ten v Lounkách by loni oslavil krásných sto třicet let od svého založení. Dnes však obec své hasiče už bohužel nemá. Ale ještě na konci minulého století měl zdejší sbor dobrovolných hasičů vynikající zvuk a jeho každoroční slavnosti, ty byly vpravdě velkolepé a vyhlášené. Podílela se na nich celá vesnice a do bohatého programu se rády zapojily také pěkně krojované děti z mateřské školy vedené učitelkou Anežkou Beranovou.



Foto popis| STARCI Z ROUDNICE NA CHMELU. Lounky, chmelařská a zelinářská obec, se v 60. letech stala známá po celé republice. A to díky natáčení prvního českého muzikálu Starci na chmelu. K natáčení scén filmu v exteriérech si Lounky tehdy vybral režisér snímku Ladislav Rychman. Brigádníci z gymnázia v Roudnici n. L., které vidíte na fotografii, se tak v roce 1963 stali nejen běžnými česáči chmele, ale současně také komparzisty populárního muzikálu. O zhlédnutí filmu byl obrovský zájem, jen v roudnickém kině ho v březnu roku 1965 mělo vidět na pět tisíc nadšených diváků.

Ladislav Slik, Miroslav Spička a Ladislav Belej.

Foto popis| KULATÝ NESMYSL. Tradici v Lounkách má fotbal. Příští rok bude zdejší oddíl slavit 90 let. Z chlapců na snímku, kteří reprezentovali obec na 1. ročníku žákovského turnaje v roce 1996, jsou dnes většinou otcové od rodin. V horní řadě zleva trenér Č. Zajíček, L. Rada, L. Moravec, J. Čmejla, vedoucí mužstva Z. Tomáš, v prostřední řadě M. Jirásek, R. Tůma, J. Šinfelt, T. Nechyba, J. Cimr, A. Calta, dole M. Hašek, M. Rada, K. Schafer, P. Beer, Z. Škabrada, Z. Sýkora a P. Ostrovský, před nimi brankář L. Tomáš.

Region| Severní Čechy

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Přerovský a hranický deník str. 04 Přerovsko a Hranicko



TUPEC

Tupec leží v okrese Přerov, v severovýchodní části obce Veselíčko. V roce 2009 zde bylo evidováno devětašedesát adres a v roce 2001 zde trvale žilo 168 obyvatel. V obci je kulturní dům, ve kterém se konají nejrůznější společenské akce. K památkám patří například kaple sv. Františka. Tradičními společenskými akcemi ve Veselíčku i jeho místní části jsou plesy a vodění medvěda při ukončení masopustu. Kulturní události organizují především spolky hasičů, sokolů, myslivců, zahrádkářů a klub důchodců. Tupec má dokonce dvě kroniky – ta první vznikla po schůzi obecního výboru 7. března 1915.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Další díl již ve čtvrtek 29. března z Rokytnice

Foto autor| Zdroj: www.obec-veselicko.cz

Foto autor| Foto: archiv obce Veselíčko

Foto popis| TRADICE. Mezi oblíbené tradice patřilo a stále patří vodění medvěda. Na fotografii je zachycen maškarní průvod před kulturním domem.

Foto popis| KULTURÁK. Přestavba místního kulturního domu uskutečnila v roce 1984. Doposud se zde konají nejrůznější společenské akce.

Foto popis| ŠKOLA – ZÁKLAD ŽIVOTA. Tupecká škola byla otevřena v roce 1906 a v roce 1974 došlo k přestavbě na mateřskou školu.

Foto popis| HRDINA. Na fotografii je statek rodiny Pavlišťíkových. Pan Pavlišťík za války spolupracoval s odbojem, schovával protifašistické bojovníky z Prahy, bohužel na základě zrady byl odvezen gestapem a odvezen do koncentračního tábora. Vrátil se zubožený a zemřel v roce 1947.

Foto popis| HUDBA. Hudebníci podpořili nejrůznější akce, například takzvané Národní fronty.

Foto popis| PAMÁTKA. Kaple svatého Františka na návsi v Tupci. Má pěkně upravený interiér a v době mariánských svátků v květnu se zde konají pobožnosti. Před kaplí stojí kamenný kříž, jenž pořídila obec Tupecká v roce 1860.

Region| Střední Morava

DOBROVICE

23.3.2018 Boleslavský deník str. 04 Deník



JAK JSME ŽILI v Československu

Foto popis| DOBROVIČTÍ VOLEJBALISTÉ. Tým volejbalistů zhruba z roku 1961. Zleva stojí Bezucha, Žďárský, Vortel, Kobář. Dole zleva Hůlka, Bajer, Heřmanský.

Foto popis| **SOKOLOVÉ**. Dorostenci **Sokola** Dobruška z roku 1924. Úplně vpravo v pokleku budoucí skladatel Jan Fadrhonc, uprostřed ve dřepu František Kazda.

Region| Střední Čechy



Osmičková výročí v muzeu

23.3.2018 5plus2 str. 03 Náchodsko a Rychnovsko
ŠTĚPÁNKA TŮMOVÁ

Zlomové okamžiky a události 20. století se otiskly i do dění na Náchodsku. I tam se stavěly barikády.

NÁCHOD / Betonové bunkry v pohraniční linii kolem Náchoda dodnes svědčí o touze mladého Československa hájit svou budoucnost, byť na podzim 1938 vzaly události úplně jiný spád. Regionální muzeum v Náchodě teď výstavou Osudové osmičky 20. století připomíná nejen nástup druhé světové války v regionu, ale také zásadní okamžiky let 1918, 1948 i 1968. Výstava potrvá do listopadu.

Vzniku Československa předcházela krvavá Velká válka. Místní muži rukovali k 18. pěšímu pluku rakousko-uherské armády v Hradci Králové a odtud odjížděli na frontu do Haliče a později do Itálie. Část jich přešla na druhou stranu a formovala se v legiích. „Nejhonosnější uniforma, kterou vystavujeme jako připomínku čtyř válčících mocností 1. světové války, patřila legionáři sloužícímu ve Francii. Jmenoval se František Fišer a pocházel z Nového Města nad Metují. Vedle je velmi prostá legionářská uniforma z Ruska, která patřila Fišerovu bratru Václavovi. Honosné byly i uniformy italských legionářů, kteří nosili výrazné klobouky třeba i s orlím perem. Legionáři se po válce prezentovali v těchto uniformách při oslavách republiky. Nosily se i u hradní stráže v dobách prezidentů Masaryka a Beneše,“ připomíná správce dobrošovské pevnosti Richard Švanda (na snímku vlevo).

Ve Velké válce zahynulo 84 mužů z Náchoda, další životy si vyžádala španělská chřipka. Když 28. října 1918 v Praze téměř na konci války vyhlásili československou samostatnost, ještě týž večer to oznámil z balkonu náchodského Beránku tehdejší starosta Josef Čížek. Druhý den se už ve městě slavilo.

Dalším milníkem nejen pro Náchod byly události roku 1938, tam se už rok budovala československá opevnění proti německému vpádu. Dne 19. května přijel na jejich obhlídku do Náchoda generál Jan Syrový. Tehdy byli do částečně mobilizované armády povoláni záložníci z Náchoda i Bělovse. V létě před mnichovským diktátem Náchodští ještě otevřeli na loukách na Hamrech největší tuzemskou krajinskou výstavu představující místní průmyslové podniky, ale to už politický vývoj směřoval k zářijovému mnichovskému diktátu, odstoupení pohraničí a opuštění pevností.

„Roku 1938 přicházeli do Náchoda příslušníci Stráže obrany státu, kteří jako první obsazovali objekty u hranic, i příslušníci hraničářských jednotek. Jako jeden z prvních přišel do Náchoda na několik měsíců major Jaroslav Purkyt, příslušník pražského **Sokola**, který byl velice dobrým vychovatelem armádní elity. Jeho činnost byla pak daleko významnější v době odboje v letech 1939 až 1943. Byl popraven v Drážďanech jako mnozí vlastenci,“ říká Richard Švanda, který o vojákovi napsal knihu.

Nástup komunistů v únoru 1948 muzeum připomíná tendenčními plátny místního šperkaře a malíře Karla Hýbla, který vystudoval u Františka Kysely. V jedné črtě zachytil „milicionáře, pěst našeho lidu“, v rozměrném oleji z roku 1950 se zase radují jeho dělníci a milicionáři při „oslavě 25. února“.

Vzepětí uvolněných šedesátých let skončilo 21. srpna 1968 příjezdem vojsk Varšavské smlouvy. Po městě vyrostlo několik barikád z vagonů, aut či autobusu. Také mladí lidé svými těly zablokovali průjezd polských vojenských aut. Barikády zmizely 23. srpna, pak přišlo dvacetiletí normalizace.



JAK JSME ŽILI v Československu DOLNÍ LUKAVICE

23.3.2018 Pížeňský deník str. 04



Vážení čtenáři, seriál Deníku Jak jsme žili v Československu, který bude po celý letošní rok osmičkových výročí nahlížet do kronik obcí a měst z Pížeňska, pokračuje jedenáctým dílem. Po Líních jsme zavítali do Dolní Lukavice. Jak obec prožívala vznik Československa, čteme v kronice. Zprávy o té události se rychle rozšířily a slavila celá ves: „Školní děti a družičky vystrojené v krojích seřadily se před školní budovu, ozdobeny stužkami v barvách národních a slovanských. Všechny budovy v obci byly vyzdobeny chvojím, věnci, případnými nápisy a papírovými praporky, ze střech vlály dlouhé prapory v barvách národních. Po bohoslužbě v kostele se celý průvod ubíral do panského dvora za zpěvu vlasteneckých písní. Účast byla veliká, kdo nemusel, doma nezůstal.“ Za spolupráci při přípravě této strany děkujeme starostovi Vítězslavu Opálkovi a kronikářce Evě Horové.

Foto autor| Snímky na straně: archiv OÚ Dolní Lukavice

Foto popis| POLÉVKA VE ŠKOLE. Školákům z Dolní Lukavice vařila v zimě takzvaná zimní vývařovna v domě čp. 51, později čp. 55. Maminky vařily polévku, na kterou se pořádala sbírka. Například

v zimě roku 1929 vybrali v obci 1112 korun, půl metráku mouky, 166 vajec, 5,5 kilo másla, sedm pytlů brambor...

Foto popis| NA POLI V HÁJI. Než v roce 1956 vzniklo v Dolní Lukavici jednotné zemědělské družstvo, hospodařil každý soukromě. Menší rolníci obdělávali svá pole kravským potahem, na snímku pracují na poli V Háji manželé Kúsovi. Fotografie je o dva roky než JZD, pochází tedy z roku 1954.

Foto popis| **SOKOLOVÉ** U ZÁMKU. Rok po Československu vznikl v Dolní Lukavici **Sokol**, který funguje dodnes. **Sokolové** se zúčastňovali veřejných cvičení i sletů a ve 20. letech cvičili před lukavickým zámkem (na snímku), který tehdy ještě patřil rodu Schönbornů a byl v podstatně lepším stavu než nyní.

Foto popis| V DIRCE. Za první republiky bylo v Lukavici pět hospod: pana Uzla (čp. 60), U Bílé růže, V Dirce (čp. 111), Sokolovna (čp. 13) a u Weisportů (čp. 9). Hospodu V Dirce vlastnili manželé Krausovi, chodívali tam bohatí sedláci, nadlesní, stavitel, mlynář, farář... Zanikla počátkem 50. let.

Foto popis| DRNKÁNÍ. Rajrání, chřístání, řehtání, v mnoha obcích se zvyku, kdy děti o Velikonocích nahrazují zvony, říká jinak. V Dolní Lukavici děti drnkají a je to tradice, která vydržela dodnes. Na snímku z roku 1968 procházejí kolem dnes už neexistující hasičárny.

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Žatecký a lounský deník str. 04 Jak jsme žili v Československu



Život v Deštnici

První písemná zpráva o Deštnici je z roku 1368, kdy se stal jejím majitelem Jindřich z Bezděkova. Roku 1392 jsou uváděni jako majitelé osady Hrzek z Nedvídkova a jeho dědic Mikoláš z Deštnice. Také byl Hrzek nazýván z Deštnice. Území, kde je dnes Deštnice, pak střídalo majitele. V roce 1623 byla zmiňována Děštnice, spolu se Sádkem, jako Měcholupům náležející ves a dvůr v té době ve vlastnictví Karla z Paaru. V roce 1690 koupil měcholupské panství Jaroslav z Vršovců a pak došlo k dalšímu střídání majitelů až do roku 1860. Tehdy koupil měcholupské panství žatecký velkopřemyslník a pivovarník Antonín Dreher, jehož potomci ho drželi až do roku 1945. Jak vzniklo jméno obce není úplně jisté, soudí se, že souviselo s klimatickými poměry „Děšť-nic“ (skutečně se jedná o místo s podprůměrným úhrnem srážek), je však také možné, že název vznikl zkomolením původního slovanského jména Těšnice (tomu by i napovídala německý název Teschnitz).

Zdroj: www.destnice.cz

Další díl příští čtvrtek – 29. 3.: Jak se žilo v Libočanech

Foto autor| Foto archiv obce

Foto autor| Foto archiv obce

Foto autor| Foto archiv obce

Foto autor| Foto archiv obce

Foto popis| PRŮVOD. Podobně jako v dalších obcích a městech, také v Deštnici probíhaly různé průvody. Na snímku jsou pionýři, sportovci i další spolky, které působily v obci, a které se do oslav zapojily.

Foto popis| PIONÝŘI. Pionýři působili také v Deštnici, na snímku je jejich shromáždění před jednou z akcí.



Foto popis| FOTBALISTÉ. Deštnice žila v minulém století také sportem a fotbalem. Na snímku jsou fotbalisté tamního **Sokola**.

Foto popis| ŠKOLA. Na fotografii je budova školy, číslo popisné 124, zachyceny byla v roce 1958. Projíždí koňský povoz.

Region| Severní Čechy

Nejsem jen blondýna se čtyřkami

23.3.2018 **Téma str. 66 Rozhovor**

Josef Hympl

V televizní show Tvoje tvář má známý hlas herečka ANETA KREJČÍKOVÁ (26) ukázala svůj mnohostranný talent. Dlouholetá hvězda seriálu Ulice je v posledních měsících pracovně velmi vytížená. I proto na začátku roku odjela s přítelem na dovolenou do Asie. V rozhovoru pro TÉMA mluví nejenom o strachu z létání a rodinné kapele, ale tvrdí, že by chtěla, aby ji lidé přestali vnímat jen jako „krásnou ženskou“.

* Na vašem facebookovém profilu máte vedle snímků z cest i zajímavou fotografii z dětství. Jste tam vy a asi tatínek s maminkou, na posteli je kytara, na stěně pověšený plakát Johna Lennona. Takže odtud máte muzikantské vlohy?

To je strejda. Na té fotce je on, jeho sestra, tedy moje máma a já u něj doma. Mám tu fotku ráda, vyzařuje z ní taková hipísácká atmosféra a já mám k hippies kladný vztah. Kdo by vlastně neměl.

* Ptal jsem se proto, že jste v soutěži Tvoje tvář má známý hlas mnohé šokovala, jak skvěle zpíváte. Strýc byl profesionální muzikant?

Profesionálního muzikanta v rodině nemáme, ale můj děda se strejdou vystupovali v kapele H. T. K. Band. Hudba, tanec, klobásy (smích). Kytary, housle, banjo a hráli převzaté písničky. Takové hospodské klasiky. Na kytarovkách u ohně jsem vlastně vyrostla, mám je pořád velmi ráda. Lidé v mém věku jsou třeba na tenhle druh hudby alergičtí, ale mně to vždycky připomene minulost. U takového táboráku, když se začne hrát, jsem hned jako první. Asi je to nostalgie.

* Pořád vystupují?

Teď už ne. Jak už to tak bývá, tak se nějak rozkmotřili. Strejdu jsem neviděla hrozně dlouho, ale chystám se za ním. Je to trochu složitě. Nechce se mi totiž řešit rodinné problémy.

* Váš tatínek prý býval velký sportovec. Co je na tom pravdy?

Táta býval profesionální fotbalista. Když jsme byli malí, tak hrával první ligu. Za žižkovskou Viktorku, za Duklu, za Spartu. Vrchol jeho kariéry byl tak okolo roku 1994. Pak si vzpomínám, že odjel hrát do Rakouska druhou ligu a tím s profesionální kariérou skončil.

* Vy jste s tatínkem vyrůstala?



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Ano, naši spolu žili. Vlastně donedávna, i když už pak byli rozvedení. Což se mi líbí, protože zažili ve svém partnerském životě spoustu kiksů, ale vždy to kvůli nám dětem nějak dali. Abychom se ségrou měli úplnou rodinu. Za to jsem jim vděčná, je samozřejmě fajn, mít doma oba rodiče. Přišlo mi to od nich pěkný. Ale oni spolu mají báječný vztah i nyní. Zůstali vlastně dobrými kamarády.

* Podědila jste po tátovi sportovní vloh?y?

Nějaké pohybové vloh?y se asi projevují v tanci. Ale mám sportování ráda a doma mám vlastně taky sportovce. Můj přítel Ondrášek je profesionální fitness trenér a učitel tělocviku. Hodně se při své práci uchyluje k pohybovým základům. Ke gymnastice, k **Sokolu**, vychází taky z fyzioterapeutických cviků. Líbí se mi na něm, že mu to není lhostejné a hodně o těch věcech přemýšlí. Není to takový ten běžný trenér z posilovny, jak si to asi člověk může představovat.

* Vy jste se při něčem takovém seznámili?

Ne, ne. (smích) Klasicky v hospodě.

* Když o něm mluvíme, jak zvládá vaši popularitu?

To byste se musel zeptat asi jeho. Ale myslím si, že to bude ještě chvílku trvat, není to úplně jednoduché, ale Ondra je velká osobnost. Nesmírně ho miluju a budu ráda, když to všechno zvládne.

* V nekonečném seriálu Ulice jste od úplného počátku, ne?

Ano. Byla to moje vůbec první role. Je to už dvanáct let.

* Před očima televizních diváků jste vlastně prožila pubertu. Dnes je z vás estrogenová bomba, ale někteří si vás pořád budou pamatovat jako vykulenou holku. Jaké to je dívat se zpět?

Já se na nějaké starší díly nedívám. Nesleduji to. Vlastně jsem ani nevnímala, že je to takový záznam mého dospívání. Uteklo to strašně rychle. Jsem za tu šanci velmi vděčná. V Ulici jsem se naučila hodně profesních věcí. Třeba naučit se rychle scénář. Možná to nezní dobře, ale je to podstatné. Ale jde o spoustu dalších věcí, naučit se postavit před kameru, najít světlo, nekryt kolegou v záběru a tak podobně.

* Jak jste se vlastně do Ulice dostala?

Normálně přes casting. Mám sice vystudovanou pražskou hereckou konzervatoř, ale na ní jsem šla až v době, kdy jsem v seriálu hrála. Bylo mi tehdy třináct a pro rodiče to byl ze začátku jenom další můj výmysl, který nevyjde. Každý týden jsem totiž chodila s tím, že chci dělat něco jiného. Jezdila jsem na koni, hrála na kytaru, dělala různé taneční styly, prostě takové ty klasické koníčky, co děcka mívají. U ničeho jsem ale nevydržela. Chtěla jsem dělat snad všechno, ale nakonec jsem se našla v herectví. V něm vlastně můžete být všechno a pořád zůstat sám sebou.

* To zní zajímavě.

Spoustu lidí ani ve třiceti neví, co by vlastně chtěli dělat, co by je skutečně bavilo. Pracují v nějaké firmě, kam každý den docházejí, a pořádně je to nebaví. Mají ale třeba hypotéku a vydělává jim to peníze. Proto zůstávají. Já mám v tomhle štěstí. Svou práci miluju a mám možnost se tím živit.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



* Dnes hrajete v Ulici mámu osmiletého kluka. Nevadí vám, že vám přiřazují roli o trochu starší, než jste v realu?

Ona je ta postava Gábiny stejně stará jako já. Akorát podle scénáře brzy otěhotněla a tohle se jí přihodilo. Sice dítě ze začátku nechtěla, ale nakonec si to rozmyslela. V podstatě můžu říct, že svoji postavu hodně obdivuji. Pro mě je to neuvěřitelně statečná ženská.

* V současné době je to v seriálu jedna z nejzásadnějších dějových linek. Nebojíte se ale, že tím, jak je to vlastně nekonečný seriál, tak diváci budou sledovat i vaše reálné stárnutí?

No tak celý život ze mě nebude Gábina Pumrová (jméno postavy z Ulice, poz. red.). Neberu to nějak zle. Ale já tam vlastně už zestárla. Ale abychom se nezacyklili jen v Ulici, dělám toho mnohem více. Hraji v Divadle Na Fidlovačce, účinkovala jsem i v různých filmech.

* Zaujala jste mě filmovou rolí slepé dívky v takovém pěkném komorním příběhu. Bohužel si nevzpomenu na název.

Jmenovalo se to Láska je láska a byl to film režiséra Milana Cieslara, který byl uváděn v roce 2012. Mám na to skvělé vzpomínky. Dodnes se mi stává, že za mnou přijdou lidé a říkají: „Aneto, tu hluchou jste zahrála výborně.“ (smích) Když jsem je spletla a slepou si pletou s hluchou, tak to muselo být něco. Vždy mě to pobaví.

* Zvýšila show Tvoje tvář má známý hlas vaši popularitu? Zastavují vás teď třeba lidi na ulici?

Ale jo. Mám převážně pozitivní reakce, což je samozřejmě moc příjemné. Myslím si, že kvůli téhle show zná mnohem víc lidí moje jméno. Že pro ně nejsem bezejmenná herečka z Ulice, nebo mě nevnímají jako tu Gábinu.

* Tak to asi nejste sama. Třeba vaše kolegyně z Ulice Hanka Holišová, která předchází řadu vyhrála, je na tom podobně.

Člověk může ukázat nějakou jinou polohu, než jak ho znají ze seriálu. A Hanka je normálně živel. Lidi si prostě moc spojují herce s danou postavou. Taky se mi stalo, že mě na ulici oslovili Gábino. Dokonce se to občas stane i mé vlastní babičce, což je na tom nejtípnější (smích). Občas je to samozřejmě nepříjemné. Zvlášť když si vás zařadí do nějaké škatulky. Já například dostávala neustále nabídky na nablblou prsatou blondýnu, která je vyzývavá. Snažím se to trochu vyeliminovat.

* Jste prostě sexy ženská a někdo může mít problém vám nabídnout trochu jinou roli.

Ale tohle není uvnitř mě. Já jsem herečka a snad ukazuji, že můžu být cokoli, ne jenom pořád hrát dokola to samé. Mám štěstí v tom, že hraji v divadle a tam snad jasně dokazuji, že nejsem jen blondýna se čtyřkami. Na Fidlovačce jsem čtvrtým rokem a hraji asi v šesti inscenacích. Teď třeba uvádíme francouzskou komedii Miláček Célimare s režisérem Ivanem Krejčím, který patří k nejlepším na tuzemské scéně.

* Jak to všechno zvládáte fyzicky? Přijdete mi trochu unavená, nebyla jste včera někde pařit?

Ani ne. Já upřímně ani moc nepařím. Pařící období je pryč. Ale když se bavíme o mojí práci... Není to úplně smyslem mého života. Herectví sice miluji, ale byla bych ochotná se ho vzdát... až budeme mít



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



rodinu a já se s Ondrou odstěhuji na nějakou pláž do chatrče, kde se budeme starat sami o sebe. To by mě moc bavilo.

* Pláž, chatrč? To je trochu naivní, ne?

Nevím. To je jen takový sen. Reaguji, jak jste mluvil o mé únavě. Ano, jsem unavená. Ale to je obecně v tom systému. Všichni makají od nevidím do nevidím, aby si vydělali peníze, aby si v tom nářasku práce vydyndali aspoň týdenní dovolenou.

* Začátek letošního roku jste trávila na Srí Lance. Byla jste mimo Evropu poprvé?

Vlastně ne. Už jsem byla v severní Africe, ale v Asii jsem byla poprvé. Hlavně jsem tedy poprvé v životě letěla takhle dlouho. Vzhledem k tomu, že mám strach z létání, tak to byla docela zkouška. I díky ní mohu říct, že mi fóbie z létání konečně pomalu mizí. Už na podzim při cestě na Krétu jsem si nemusela poprvé dát frňana. Předtím jsem vypila vždycky panáčka nebo decku, abych se trochu uklidnila.

* A zážitky ze Srí Lanky?

Příjemní, dobrosrdeční a milí lidé. I když jsem předtím četla dost nepovzbudivých komentářů na Facebooku a na cestovatelských stránkách, že natrefili na opak, my měli zážitky jiné. Skvělá byla taky příroda. Hory byly neuvěřitelné. Bylo to ale asi i tím, že jsme se s přítelem nepohybovali tolik v turistických oblastech. Na jihu u moře jsou na cizince víceméně zvyklí a do pěti let to tam bude turisticky přelidněné, ale třeba v horách, které jsou uprostřed Srí Lanky, to bylo o dost jiné. Koukali na nás jak na obrázek.

* Co vás nejvíc „vzalo“?

Měli jsme na celý pobyt čtrnáct dní, což je fajn na to, aby se člověk na nějaká místa podíval, ale rozhodně nestihnete všechno. Nepatřím mezi ty turisty, co všechno rychle proběhnou s foťákem a prohlíží si tu nádheru až doma u počítače. Přesto jsme toho stihli docela dost. Fascinovaly mě nádherné čajové plantáže. Příroda mě uklidňuje, všude ta zeleň a neuvěřitelné výhledy. A taky zvířata, které u nás nepotkáte. Třeba sloni nebo gekoni. Nemůžu ale říct, že bychom se vrátili úplně zrelaxovaní. Možná že je to časovým posunem, ale i tou náročnou cestou tam. Když jsem se z dovolené vrátila, tak jsem měla pocit, že bych potřebovala další týden volno.

* Na Srí Lanku jste asi jela kvůli tomu, abyste si odpočinula, ne?

Ano. To byl samozřejmě hlavní důvod, proč jsme tam jeli. Abychom mohli být jenom spolu a odpočinuli si. Teď jsem se i díky Tvoje tvář má známý hlas dostala do pozice, kdy jsem trochu takzvaně v laufu. Ten ale nemusí trvat věčně. Proto pracuji, co to dá.

* Jak je těžké prosadit se mezi herečkami?

Já tedy v sobě nějakou šílenou soutěživost ani ostré lokty nemám. Nedokážu obvolávat režiséry a producenty, ale snad to zatím funguje. Ale třeba před dvěma lety jsem neměla na nájem, na jídlo. Sklopila jsem uši a šla jsem makat do vinného baru. I když jsem se herectvím už v té době živila. Ale prostě to nestačilo.

* Myslel jsem se, že Ulice vás musí uživit. Chyba lávky?



To není úplně stálá práce. Jsem tam sice dvanáct let, ale ze začátku jsem byla v epizodní roli, pak se tahle dějová linka rozjela a já byla tahounem třeba rok a tomu odpovídal i počet natáčecích dnů. Jindy jsme ale měli třeba rok a půl pauzu a vrátila jsem se v pozici, že jsem se tam mihla jednou dvakrát za měsíc. Teď jsem zase tahoun.

„Můj táta hrával první fotbalovou ligu.“ „Spousta lidí ve třiceti neví, co by chtěla dělat.“ „Sklopila jsem uši a šla dělat do vinného baru.“

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Prostějovský deník str. 04 Deník



NEZAMYSLICE

V městysu Nezamyslice žije přibližně 1500 obyvatel a jeho součástí je i osada Těšice. První písemná zmínka pochází z roku 1276. Nikoliv však o obci, ale o šlechtickém rodu, který se psal podle Nezamyslic. V roce 1371 je uváděna tvrz. Z roku 1749 je známá pečeť, v jejímž horním poli je poloviční postava Panny Marie, dole osmihrotá hvězda. Císařským patentem byly povýšeny roku 1907 na městečko, 10. října 2006 byl obci status městyse vrácen.

Nezamyslice jsou významným železničním uzlem. Leží na trati 300 Brno – Přerov a odbočuje zde i trať číslo 301 přes Prostějov do Olomouce. V nedávné minulosti zde odbočovala i místní dráha do Morkovic, která však byla zrušena a dnes je na jejím tělese cyklostezka. V městysu najdeme i několik pamětihodností. Za zmínku rozhodně stojí místní zámek, kostel sv. Václava z roku 1697, fara či kaple Panny Marie. Nedílnou součástí Nezamyslic je i sbor dobrovolných hasičů, který byl založen už v roce 1897. Dnes sídlí v moderní požární stanici a kromě výjezdů k událostem se podílí také na kulturním dění. V městysu je dnes zajištěna

také veškerá občanská vybavenost, když zde nechybí základní a mateřská škola, obchod nebo zdravotní středisko.

Další díl ve čtvrtek 29. března bude z Tištiny

Foto autor| Foto: archiv městyse

Foto popis| VŠE JE JINAK. Kdo zná Nezamyslice až ze současné doby, místo by nejspíš nepoznal. Fotografie z poválečného období ukazuje část centra městyse, která se značně změnila. Přibýly různé přístavby školy, budova, v níž se nacházela lékárna, i sportovní hala. Most a potok naopak již v místě nenajdete.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Foto popis| KOPEME ZA HANOU. A to hned dvakrát. Fotbalisté Nezamyslic od čtyřicátých let mají v názvu „Haná“. A mají k tomu pádný důvod. Řička s jejich hřištěm sousedí. Zdejší fotbalisté pak již dlouhodobě působí v regionálních soutěžích. Snímek je z roku 1963, těsně před začátkem zlatého věku nezamyslického fotbalu.

Foto popis| SOKOLI, KAM SE PODÍVÁŠ. V Mekku **Sokola** se v minulosti často proměňovaly Nezamyslice. A svým způsobem jí zůstaly, byť velké sokolské slety vystřídala recesní zimní olympiáda či Svatováclavské slavnosti. Nicméně **Sokol** má nyní kvalitní zázemí v podobě sportovní haly. A ta je mezi vyznavači pohybu vyhledávaná.

Foto popis| DŮLEŽITÁ KŘÍŽOVATKA. A to nejen pro vlaky, ale také pro taxíky. Ty už se sice objeví v Nezamyslicích zřídka, ovšem vlakovou křižovatkou Nezamyslice zůstaly. Dostanete se odtud přímo do Brna, Prostějova i Bystřice pod Hostýnem. V plánu je pak investice, která promění trať na Ostravu v moderní koridor.

Foto popis| A JEDEME. Hasiči a Nezamyslice – to už je tradiční spojení. Vlastní sbor mají už od roku 1897 a vznik reagoval na celou řadu ničivých požárů, kterými si městečko prošlo. Zatímco na snímku z 80. let je technika vpravdě historická, nyní se již zdejší požárníci mohou pochlubit moderním zázemím i vozidly.

Region| Střední Morava

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Zlínský deník str. 04 Deník



LUHAČOVICE

LÁZEŇSKÉ MĚSTO. Na říčce Štávnicki 16 km jihovýchodně od Zlína leží Luhačovice. Na město byly povýšeny v roce 1936. V současnosti zde žije přibližně 5 100 obyvatel. Luhačovice jsou čtvrté největší lázně v Česku a největší na Moravě. Léčí se zde především lidé s nemocemi dýchacího ústrojí, trávením a obezitou.

Další díl již ve čtvrtek z obce Pohořelice.

Foto autor| Snímky: archiv OÚ Luhačovice; připravila: Renáta Večerková

Foto popis| ZÁSLUHA PREZIDENTA O TITUL. Prezident Edvard Beneš s chotí Hanou navštívili Luhačovice v létě 1936. Na Lázeňském náměstí prezidentský pár zhlédl vystoupení folklorních souborů ze Slovácka.

Foto popis| STAROSTA SE ZAHRADNÍKEM. Poslední valná hromada se konala před starou sokolovnou ještě před jejím zbouráním v roce 1929. Uprostřed sedí starosta luhačovického



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Sokola Josef Krystýnek, nad ním lázeňský zahradník Josef Vokurka s plnovousem, vlevo stojí jeho syn Vokurka ml.

Foto popis| HUDBA. Lázeňské náměstí hostilo mnoho kulturních akcí. V roce 1964 vyhrával se svou kapelou i František Chalupa. Vystoupení sklidilo velký úspěch.

Foto popis| PŘEHRADA. Vodní nádrž postavená ve 30. letech se stala vyhledávaným místem rekreací. Koupání na přehradě kolem roku 1960

Foto popis| MALÍ POMOCNÍCI. Mateřská školka kolem roku 1955 sídlila v luhačovickém zámku. Děti s paní učitelkou vyrazily s nářadím do okolních zámeckých zahrad.

Foto popis| ZÁBAVA. Skupina rozjařených mužů před Železářským závodem Aloise Škubníka v bývalé Slánského vile na hlavní ulici kolem 1935. Dnes se zde nachází MěDK Elektra.

Foto popis| CVIČENCI. Veřejná cvičení při otevření nové sokolovny v roce 1930. Na bradlech pan Josef Kolář.

Foto popis| VÝROČÍ DOBROT. Sláva luhačovických Mléčných lahůdek se nesla do širokého okolí. V 70. letech získaly ocenění Nejlepší lázeňská prodejna. Zaměstnanci Mléčných lahůdek na ulici Veselého v Luhačovicích se sešli v rámci oslav ke společné fotografii.

Region| Střední Morava

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Jičínský deník str. 04

MLÁZOVICE



V rámci vzpomínkového seriálu Deníku k výročí sta let od založení Československa jsme se vydali do Mlázovic. Bohatý společenský a spolkový život městečka dokládají fotografie z bohaté sbírky Ivo Johna.

V příštím díle ve čtvrtek 29. března představíme historii Základní školy v Sobotce.

Foto popis| AUTOBUS JOSEFA FEIXE z Mlázovic, který jezdil od roku 1929 na pravidelné lince do Jičína. Píše se rok 1938 a je vyhlášena všeobecná mobilizace. Autobus je připraven vozit příslušníky Československé armády do českého pohraničí. Josef Feix stojí opřen o autobus, vojáci jsou zřejmě z Jičína.

Foto popis| MLÁZOVICKÉ CVIČENKY na pátou celostátní spartakiádu v roce 1980.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Foto popis| OBECNÁ ŠKOLA v roce 1921. Řídící školy a učitel František Černochoch se svými žáky.

Foto popis| SKUPINA STUDENTŮ a významných členů mlázovického **Sokola**. Vyfotografováno v roce 1928. Stojící zleva: Miloslav Jiříčko, Stanislav Stoklasa, František Kutnar, Josef Fejfar, František Dvořák. Zleva sedí: František Kutnar – pilníkář, Božena Horáková, Anna Votrubová, Ludmila Kutnarová, Josef Votruba.

Foto popis| UNIKÁTNÍ FOTOGRAFIE Ivo Johna ze společných žnů v roce 1957. Sklizeň obilí v této době přejímali kvalifikovaní pracovníci a přišla mechanizace.

Foto popis| ČLENOVÉ MYSLIVECKÉHO sdružení z 50. let.

Foto popis| FOTBALOVÉ MUŽSTVO z 60. let. Přátelské utkání mezi Mlázovicemi a Butovsí. Stojící mlázovické mužstvo, dole vlevo brankář Sláva Vích.

Foto popis| ČLENOVÉ HASIČSKÉHO sboru u nové stříkačky. Dole zleva: B. Meixnar, J. Pekař, J. Vích, V. Hruška, J. Vích, B. Sudek, J. Kutnar, F. Jelínek, A. Tauchman, J. Sudek. Nahoře: J. Číp, B. Dobiáš, A. Klepl, J. Kuhn.

Foto popis| TRADIČNÍ MÁJOVÉ oslavy v meziválečném období.

Region| Východní Čechy

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Orlický deník str. 04



ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Unikátní seriál Deníku na historických fotografiích z let 1918 – 1992 představuje v dalším díle město Ústí nad Orlicí. První písemná zmínka o městě pochází z roku 1285, kdy král Václav II. postoupil panství svému otčímému Závišovi z Falkenštejna. V Ústí žije 15 268 obyvatel, do roku 2008 bylo okresním městem. K tradičním akcím patří Staročeská pouť, Kocianova houslová soutěž či červenová akce Město v pohybu.

Další díl již ve čtvrtek 29. března z Rudoltic.

Foto autor| Foto: František Slezák

Foto autor| Foto: Emanuel Vladimír Danihelovský

Foto autor| Foto: František Slezák

Foto autor| Foto: Městské muzeum Ústí nad Orlicí

Foto popis| 28. ŘÍJNA 1929 se konala pietní akce u Památníku



obětem I. světové války, který byl odhalen roku 1925. Slova se ujal tehdejší starosta Jindřich Nygrín, který byl ve funkci v letech 1929 – 1935.

Foto popis| 21. ČERVNA 1929 Ústí navštívil Tomáš Garrigue Masaryk. Městem projížděl při soukromé cestě do Rybné nad Zdobnicí za dětmi svého syna Herberta. Na vlakovém nádraží ho vítali místní lidé včetně starosty Jindřicha Nygrína.

Foto popis| VÝZNAMNOU STAVBOU je Roškotovo divadlo, které bylo postaveno v roce 1936 ze sbírek občanů, podnikatelů a místních spolků a institucí podle projektu významného českého architekta Kamila Roškota. Snímek zachycuje jeho tehdejší podobu.

Foto popis| MLADÉ LYŽAŘE před startem závodu v lesích kolem Ústí zachycuje snímek z třicátých let minulého století.

Foto popis| KE STARTU, PŘIPRAVIT... 19. srpna 1934 se v Ústí nad Orlicí konaly atletické přebory. Závodění sportovních organizací se účastnili i členové místního **Sokola**.

Foto popis| ZATÍMCO nyní ústecké městské muzeum sídlí v Hernychově vile, původně však bylo v domě manželů Barcalových, odkud se přestěhovalo do budovy současné radnice. Otevřeno tu bylo 12. května 1931. Snímek zachycuje čítárnu a studovnu s tehdy dostupnými novinami. Poté se muzeum několikrát stěhovalo, ve vile je od roku 2008.

Foto popis| 12. ZÁŘÍ 1926 ve dvoraně místní tělocvičny vystoupil místní rodák, tehdy třičtyřicetiletý houslový virtuos Jaroslav Kocian. Umělec zemřel roku 1950, od roku 1958 se v Ústí koná Kocianova houslová soutěž, která každoročně hostí desítky mladých umělců z celého světa. Letos soutěž slaví 60. výročí.

Foto popis| ATRAKCÍ ÚSTECKÉ POUTĚ se roku 1928 stala maketa tehdy velmi populárního ruského ledoborce Krasin. Vůz ulicemi Ústí vozil návštěvníky poutě, kteří tak přispívali na stavbu divadla. Jezdil až do roku 1939, po II. světové válce byly jeho jízdy obnoveny až v roce 1971, poté ale sloužil už jen pár let, protože vzhledem k rostoucí dopravě byly jeho projíždky městem zakázány. Tradiční pouť se ale koná dodnes, letos v termínu 18. – 19. srpna.

Foto popis| MOMENTKA z ústecké plovárny z roku 1933.

Region| Východní Čechy

Velikonoce jsou svátky křesťanské i pohanské

23.3.2018 Právo Víkend str. 04 Rozhovor

Lenka Hloušková

Přes třicet let tráví Vladimíra Jakouběová Bílou sobotu mimo domov. Na turnovském Dlaskově statku připravuje se svými kolegy tradiční Velikonoce. „Lidové zvyky se do Pojizeří vrátily a jsem za to ráda,“ říká.

S ředitelkou Muzea Českého ráje v Turnově, historičkou umění a etnoložkou se scházíme v její pracovně. Týdny již drží očistný půst, podobně jako to v těchto dnech dělávali naši předci.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



* Jak vypadají Velikonoce u etnoložky?

Tradičně. Bydlím odjakživa na vesnici, takže k lidovým tradicím mám blízko. Babička navíc pocházela ze třinácti dětí, ze statku u Turnova. Rodinu stmelovala, důležitou roli hrály vedle pečení a vaření i zvyky. Už jako dítě jsem chodívala na pomlázku.

* To jste jako dívka mohla?

V našem regionu to byla počátkem šedesátých let běžná věc. Holky i kluci chodívali na koledu společně. Vyráželi jsme i na tříkrálovou obchůzku. Byly to jednoduše dětské oslavy. A tak to u nás v kraji v blízkosti Suchých skal zůstalo. Sice dnes ve vsi žije víc chalupářů než starousedlíků, ale některé zvyky se zde stále dodržují a přenášejí na další generace. Podobně jako v jiných regionech ani u nás není velikonoční koleda tak masová jako za mého dětství, ale jak děti, tak mládež koledovat chodí a to je hlavní.

* Jak vy chápete význam Velikonoc?

Velikonoce jsou svátky dvou světů – křesťanského a pohanského. V lidové kultuře se oba prolínají. Já vnímám jako důležitější po sebe i pro své předky, kteří žili na vesnici, sepětí Velikonoc s pohanskou tradicí – velikonoční novoročí brali jako počátek nového roku. Proto pro ně byly nejdůležitějším svátkem v roce. S příchodem jara pro ně končovala dlouhá zima a začínaly důležité práce na poli, v sadě, na zahradě. Řada magických praktik, které jsou s velikonočními svátky spojeny, souvisí nějak se zajištěním prosperity v hospodářství.

* Co z jejich tradic dodržujete vy?

Například od Popeleční středy (letos od 14. února – pozn. red.) se snažím nejíst maso. Sem tam sice udělám výjimku, ale to dělávali i naši předci. Půst přerušovali, například o jedné z postních nedělí – Družebné, kdy se chodívalo na námluvy, maso na stolech nechybělo. Nicméně i bez něj se opravdu žít dá. Moje babička říkávala: „Když jsou ve sklepě brambory, zelí a cibule, může začít zima, máme z čeho vařit.“

Z těchto surovin vykouzlíte desítky chutných pokrmů. Stačí je ovonět bylinkami, špekem či osladit sušeným ovocem. Ostatně zmíněná jarní očista je teď znovu moderní. Půst drží i mnozí kolegové v našem muzeu.

* Kde teď vezmete čerstvé bylinky?

Mám je zasázené v květináčích u okna. Jako moje babička. Jak to šlo, zasela si do květináčů něco, co rychle vyroste, třeba řeřichu.

* Jaké konkrétní pokrmy o Velikonocích připravujete?

Na Zelený čtvrtek nebudou na stole chybět jídáše s medem symbolizující ochranu pro ty, co jej pojídají. Podávat budu zelenou polévku s bylinkami či se špenátem. Velký pátek poněkud ošidíme, protože je spojený spíš s křesťanskou tradicí. Přiznám se, že přesto, že tradice praví – na Velký pátek nic nedělat, připravuji nezbytné věci na neděli, protože o Bílé sobotě bývám v práci. Na Boží hod velikonoční pak sezvu širokou rodinu na hlavičku s bylinkami, v níž nechybějí mladé kopřivy ze zahrádky. Dávám do ní, pro sílu v následujícím období, hodně vajec. Na talířích ji pak doplní pečené maso, skopové nebo jehněčí. Z pečiva připravuji velikonoční ptáčky, beránka či věnec.



* To jsou doslova hody.

Naši předci to měli stejně. Všechny vyjmenované pokrmy v sobě navíc nesou poselství. Dodávají strávnickům vitalitu, energii. Proto se do nich přidávají mimo jiné vejce, symbolizující nový život. Obarvená pak předávají obdarovanému sílu – i lásku. Dnes barvím vajíčka s vnučkami, často jen jednoduchou batikou v cibulových slupkách. Časy, kdy jsem připravovala pro koledníky červená vajíčka, jsou dávno pryč.

* Proč ta nostalgie?

Červené vajíčko dávají dívky svému mláďenci nebo tomu, na koho si myslí. Dnes už chystám jen koledu pro děti.

* Turnov býval poblíž Sudet. Jak se do zvyků promítla obměna obyvatel po roce 1945?

Sudety začínaly za Železným Brodem, za Držkovem. Turnov do nich nepatřil. Jako bohaté město naopak spíš ovlivňoval obce kolem. Nicméně od německých sousedů jsme toho převzali opravdu hodně. Podívejte se na „náš“ jídelníček. Knedlík – nezbytná příloha mnoha jídel, především českého vepřoknedlo-zela, se k nám dostal z Německa, stejně jako vinná klobása podávaná o Vánocích. O štrúdlu už vůbec nemluvím. Přesnou hranici toho, co je české, jednoduše nenajdete.

* Ani na Trutnovsku?

Ani u nás ne. Jisté je, že lidem se zde žilo dobře, a to jak ve městě, tak i na vesnici. Měli krásné domy, v nich zdobený nábytek, nosili pěkné šaty. Ve městě bohatství plynulo z kamenářské a šperkařské výroby, na vesnici ze zemědělství, z podomácké výroby a kvalitního řemesla. Například zmíněný malovaný nábytek se z nedalekého Rovenska pod Troskami vyvážel do celých Čech. Turnov leží v úrodném středním Pojizeří. Nejsme horáci. Podívejte se na naše patrové roubené bohatě zdobené statky.

* Teď vám asi nerozumím.

Patrové statky vždy obývali majetní zemědělci. My máme v regionu vesnice typu Příšovice, kde jich ještě v padesátých letech stály desítky. Na ně navazovala pole, zahrady dávaly obživu celé komunitě. A když se dařilo v hospodářství, tedy v hmotném zajištění, dařilo se i v rovině duchovní. Turnovsko bylo proto velmi kulturním regionem. Mnohé místní tradice jsou srovnatelné s těmi v jižních Čechách, na jižní Moravě či na Domažlicku.

Kdy začaly mizet?

V padesátých letech. Po kolektivizaci zemědělství a rozbití tradičních vesnic. Mnozí velcí sedláci byli vysídlení nebo uvěznění. Zákaz postihl navíc **Sokol**, který často lidi sdružoval. S těmihle změnami začaly mizet masopustní, tříkrálové obchůzky, štěpánská koleda. Lidová kultura prostě v padesátých letech dostala na frak, mohu-li to říci takto.

* Vy jste se jako pracovnice turnovského muzea snažila roky o změnu, že?

Ano, ovšem naše první muzejní Velikonoce na Dlaskově statku proběhly až v roce 1986. A já jsem tehdy zjistila, že návštěvníci o nich nic nevědí. Zdobili si doma vajíčka, ale netušili, že člověk tím, že je sní, podle víry našich předků na sebe přebere jejich životadárnost, sílu. Rozhodli jsme se proto, že se



pokusíme do našeho kraje některé tradice vrátit. Dnes již opět ti, co mají o tyto informace zájem, vědí, proč se vynášejí o Velikonocích Smrtka a přináší nové Léto, proč se na Zelený čtvrtek honil Jidáš, znovu zpívají koledy a lidové písničky, vaří tradiční jídla.

* O jak velké komunitě mluvíme?

O několikatisícové. Zvláště mě těší, že v ní nechybějí děti. Ročně jich projde našimi dílnami kolem sedmi tisíc. Ukazujeme jim, co dal region předkům a co může dát jim. Kdybychom si všichni vzali něco ze selského rozumu našich babiček a dědů, jsme mnohem dál. Podívejte se jen na ty zmíněné patrové domy. Majitelé je vytopili jedněmi kamny, teplo z přízemí jednoduše vedly průduchy do patra, kde se spávalo. Věděli také, že na zápraží má dopadat slunce, protože tam budou večer pracovat. Stavěli si sedlové střechy, protože u nás sněží... Objekty uměli navíc zasadit do krajiny. A podívejte se na místní potoky a říčky. Dnes betonujeme koryta, aby nedocházelo k povodním. Dříve stačily vrbičky, které ochránily břehy, a ještě daly proutky, ze kterých se na jaře vyráběla košťata, košíky nebo třeba i pomlázky. Naši předci ctili přírodu, uměli v ní i s ní v harmonii žít, a to nám dnes často chybí.

JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Kroměřížský deník str. 04 DENÍK



MÍŠKOVICE

První písemná zmínka o Míškovicích – původně Nickovicích a poté i Nížkovicích – pochází z konce 14. století. Dnes tam žije více než šest set obyvatel, už v roce 1895 tam vznikl hasičský spolek, který s sebou přinesl také tradici ochotnických divadel. Od roku 1924 byla velmi oblíbená divadla v přírodě: hrávala se vždy dvakrát ročně, převážně na svatodušní neděli. Jako herci fungovali až do války právě místní hasiči. Na jejich inscenace se scházely desítky lidí i z okolních obcí. V roce 1927 v Míškovicích zahájili stavbu kostela projektovaného zlínským architektem Františkem Lydie Gahurou. Svatostánek byl o rok později dokončen a zasvěcen svatému Antonínovi Paduánskému. V roce vysvěcení kostela se začal stavět také hřbitov. Jeho součástí je kaple z konce 18. století zasvěcená sv. Florianovi – patronu obce. Už v roce 1930 měla obec vypracované podrobné plány pro stavbu kanalizace, k její realizaci však došlo až téměř o čtyřicet let později v rámci rozsáhlé přestavby obce, která zahrnovala také výstavbu chodníků nebo zřízení veřejného osvětlení.

V roce 1971 byly Míškovice oceněny nejvyšším vyznamenáním ČSSR za výsledky dosažené v soutěži národních výborů, k čemuž se vázala i odměna ve výši sto tisíc korun. Ve stejném roce došlo ke svěcení



nových zvonů a po šestačtyřiceti letech i k velké lidové události: do obce se vrátilo staré hanácké právo. V roce 1972 zahájili v obci stavbu kulturního domu, který byl zprovozněn v roce 1981.

Další díl vychází příští čtvrtek a představí KUROVICE.

Foto autor| Snímky: Archiv OÚ Míškovice

Foto popis| 1928. V roce 1927 začali v Míškovicích s výstavbou kostela, fotografie pochází z jeho svěcení. Svatostánek projektoval zlínský architekt František Gahura, nezapře tedy typicky baťovský styl. Výstavba se uskutečnila také díky manželům, kteří po smrti syna odkázali veškerý majetek právě na vznik kostela.

Foto popis| 30. LÉTA. Oblíbenou kratochvílí bylo v obci divadlo v přírodě. Ta se konala od roku 1924 dvakrát ročně vždy na svatodušní neděli a pondělí, až do války je hrávali především místní hasiči. Kromě obyvatel Míškovic divadla lákala i diváky z okolních vesnic, na představení se jich sešly klidně dvě stovky.

Foto popis| 40. LÉTA. Během války, v roce 1943, byl v Míškovicích založen Sportovní klub, který se o pět let později přejmenoval na **Sokol**. Jeho součástí bylo od počátku také fotbalové družstvo, které v obci funguje dodnes. Hráči, kteří trénují zejména na tamním hřišti, hrávali dříve krajské, dnes už spíše okresní soutěže.

Foto popis| 60. LÉTA. Fotografie z poloviny šedesátých let zachycuje jednu z nejstarších tradic, které se v obci dodnes udržely – masopust. Kromě toho v obci slaví také svátek svatého Floriána, jejího patrona, a nezapomínají ani na májkování. Dříve v Míškovicích stavěli a káceli máje, to však pouze do devadesátých let.

Foto popis| 1971. V roce 1971 po šestačtyřiceti letech obnovili v Míškovicích starobyrou tradici hanáckého práva, nejspíše z iniciativy místního národního výboru. Vzhledem k náročným přípravám se však v obci hanácké právo od té doby nekonalo.

Region| Střední Morava



JAK JSME ŽILI v Československu

23.3.2018 Pardubický deník str. 04

Pavína Roztočilová



Založení republiky oslavila obec Dubany v květnu 1919 velkolepě sázením lípy Svobody.

Kronika obce památnou chvílí popisuje: „Náves zářila květy jabloňovými, na domkách třepotaly se prapory a co chvílí ozývaly se střelné rány. Na travnaté návsi před číslem 30 stála slavobrána chvojím a kvítím vyzdobená, u které byla vykopána jáma pro lípu Svobody.“ Připojujeme i část projevu, který tehdy pronesla jedna z účastnic. „Ženy české, sestry drahé, v tento památný den přisáhejme! Až za sto let, až tato lípa bude košatá, až pod ní se budou děti, děti našich dětí za večeru scházeti, že budou vzpomínati nás, které dnes jsme vyvoleny osudem býti tvůrci jejich lepší budoucnosti, že jich nezklameme. Na nás budou vzpomínati, buď nám žehnati, nebo nám klnouti. V nás je příští svět, v nás je budoucnost. A dnes, při této dějinné chvíli slibujeme, že nezklameme těch, kteří budou po nás, krev svoji, naše děti! Ať vzkvátá naše drahá republika!“ Lípa je dodnes ozdobou dubanské návsi, právě pod její korunou se konají setkání při různých obecních oslavách, sportovních kláních, při posvícení. Letos bude obec Dubany pořádat

oslavu památné lípy.

Další díl již ve čtvrtek. Představíme Pardubice.

Foto popis| ČESKÁ BESEDA. Během roku 1946 byly pořádány i různé další akce, například oslava 100. výročí zrušení roboty, dubanský hostinský pan Beran zase pořádal v širokém okolí známé odpolední čaje. Tanec beseda nacvičila a při různých příležitostech ráda zatancovala skupina školáků a dorostu pod vedením Vlasty Čapské.

Foto popis| SÁZENÍ LÍPY SVOBODY 1919. Za zvuku hudby šel průvod mládeže, družiček a čtyř malých sokolůků, dívek v krojích a členů sboru dobrovolných hasičů k obecnímu úřadu, kde byla vyzdvižena slavnostně vyzdobená lípa a donesena na určené místo – na náves, před číslo popisné 30.

Foto popis| V ROCE 1959 zakoupil místní národní výbor televizor Athos. Většina obyvatel byla uvedením přijímače do provozu příjemně překvapena. V kulturní místnosti v budově čp. 23 to vypadalo jako v kině. Židle obsadili starší obyvatelé a děti, mladší dospělí stáli. Ve stejné budově je dnes pohostinství Dubanka, obecní úřad a další prostory využité jako sklad a archiv obce. Pardubický deník děkuje kronikářkám obce a starostce Duban Ivě Kučerové za poskytnutí materiálů pro tuto stranu.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Foto popis| SPORT V ROCE 1946. Znamé byly turnaje ve volejbalu, byl také založen **Sokol**. 14.července se konala oslava šedesátiletého trvání Sboru dobrovolných hasičů v Dubanech. Slavnost v obecním sadě zahájilo skupinové vystoupení členů hasičského sboru s mládeží.

Foto popis| ROK 1944. Bomby dopadly i na některé vesnice, na Staré Jesenčany, Starý Mateřov a jejich okolí. Dubany minuly, spadly na pole za váhou směrem na Mateřov. V továrně KAPO zahynulo mnoho zaměstnanců, mezi nimi i šestnáctiletá Emilka Tichá z Duban. Posledního rozloučení a smutečního průvodu do třebosického kostela a na hřbitov se zúčastnilo velké množství lidí.

Foto popis| SPORTOVNÍ PLÁCEK. V Dubanech přišlo na řadu i budování sportovního plácku. 18. dubna 1942 obecní zastupitelstvo odsouhlasilo a projednalo se Spolkem Smetana a Sdružením mládeže úpravu dolíku za Beranovou hospodou na sportovní hřiště. Do práce se s velkým elánem dala skupina nadšenců a budovala hřiště, na kterém se v budoucnu hrály volejbalové turnaje.

Region| Východní Čechy

Valda: Sokol je otázka životního stylu a srdeční záležitost

22.3.2018 Kroměřížský deník str. 13 Sport - Z regionu a Tip liga
MARTIN BŘENEK

Zlín – Příprava již na 16.

všesokolský slet, který proběhne začátkem července v Praze, je v plném proudu i v našem regionu. „V naší župě aktivně cvičí a připravuje se na tuto vrcholnou akci na čtyři stovky našich členů.

Cvičenci ve všech našich jednotách se těší na každou hodinu nácviku, pořádají se takzvané secvičné srazy, oblastní a krajské župní slety,“ upřesňuje 77letý jednatel a starosta župy Komenského a stále aktivní cvičitel a cvičenec **Sokola** Malenovice Jaroslav Valda.

* Kdo je nejstarší a naopak nejmladší cvičenec chystající se na slet?

Nejmladší cvičenec má čtyři roky a nacvičuje skladbu Noty a Méd'ové. Nejstarším cvičencům je 89 a 87 let a nacvičují skladbu Princezna Republika.

* Kdy bude mít příprava na akci vrchol v našem regionu, kdy a kde proběhnou oblastní slety?

Vrcholné přípravné akce budou v rámci župních, krajských a oblastních sletů, které proběhnou ve Valašském Meziříčí dne 10. června, v Uherském Brodě dne 16. června a v Bystřici pod Hostýnem 23. června. Tady již by měli být všichni cvičenci vzorně připraveni a secvičeni k odjezdu do Prahy na slet všesokolský, který začne prvního července průvodem Prahou.

* Proč se nácviků a sletů zúčastnit?

U dospělých cvičenců je to již zmiňovaný životní styl, vazba na mládí, způsob, jak trávit svůj volný čas. U mládeže je to přístup cvičitelů ve výchově mládeže, hrdosti na příslušnost ke spolku a také proto, že je to životní zážitek, na který se vzpomíná ještě hodně dlouho po ukončení příprav. A také samotné



vystoupení. Tak jako ve sportovních oddílech se jezdí po různých přeborech a soutěžích, tak členové **Sokola** neregistrovaní ve sportovních oddílech cvičí ve svých hodinách a jednou za šest let tato jejich aktivita vyvrcholí na hromadné akci, kde předvedou nacvičené skladby, setkají se s přáteli z ostatních župa a jednot a zúčastní se i kulturních a společenských akcí, které ke sletu patří. Sletu se účastní i řada sokolských cvičenců ze zahraničí.

* Kolik cvičenců a na které z 11 skladeb se ve vaší župě připravujete? pravujete?

Župa nacvičuje devět skladeb a to: Méďové (rodiče a děti) – 32 cvičenců, Noty (předškolní děti) – 96 dětí, Děti, to je věc (mladší žactvo) – 32 cvičenců, V peřině (mladší žákyně) – 16 cvičenců, Cirkus (starší žactvo) – 54 cvičenců, Siluety (dorostenky a ženy) – 32 cvičenců, Cesta (ženy) – 72 žen, Ženobraní (ženy) – 48 žen, Princezna Republika (senioři a seniorky) – 18 cvičenců.

* Neslýcháváte často narážku, že slet je jako kdysi spartakiáda?

Ano, především od lidí středního věku, které zasáhl režim v jejich produktivním věku. A účastnili se povinných akcí všeho druhu. Problém je v tom, že spartakiáda v podstatě ukradla **Sokolu** náplň. Sokolské slety byly jak před válkou, kdy první slet se datuje k roku 1882, tak i v poválečném čase. Poté přišlo období násilného sjednocení tělovýchovy, přejmenování všeho, co se nelíbilo režimu a tak vznikla spartakiáda. A vzhledem k tomu, že období bylo dlouhé, tak jak všichni víme, prostě pojmenování spartakiáda se hodně usadilo do povědomí. Spartakiády byly organizovány s ideovou myšlenkou vyhovující režimu, s tím dnes nic nenaděláme. Ale určitě ti, kteří žili a cvičili ve své době, se těchto nácviků účastnili také pro to, co bylo a je nosnou myšlenkou **Sokol** – přátelství, vztah ke sportu, potřeba se sdružovat.

* Jak si vede v posledních letech **Sokol** v konkurenci jiných sportů, oddílů a jednot?

Nemluvil bych o konkurenci, **Sokol** je otázka životního stylu a srdeční záležitost. Hlavně u starších osob. Tělocvičná činnost je organizovaná v **Sokole** v odboru všestrannosti a v odboru sportu. Odbor všestrannosti dává možnost provozovat sportovní činnost rekreačního charakteru bez výkonnostního cíle. Odbor všestrannosti pořádá například přebory v plavání, atletice, gymnastice a šplhu jako čtyřboj. Přirovnal bych to k desetiboji v atletice. V odboru sportu jsou registrovány výkonnostní oddíly s cílem plnohodnotně konkurovat v celorepublikovém měřítku sportovním oddílům.

* Velký boom zažil **Sokol** po revoluci, kdy byl do té doby zakázán. Jak se od té doby změnila, snížila členská základna a proč?

Naše obnovená členská základna s celkovým počtem cca 140 tisíc členů byla oproti předválečnému stavu, kdy bylo v **Sokole** až jeden milion cvičenců, značně ponížena, přesto v celostátním měřítku se jedná o organizaci s nejvyšším počtem členů ve srovnání s ostatními sporty. Současně s počtem asi 160 tisíc členů se řadí na třetí místo. Důvodem radikálního snížení počtu členů **Sokola** ve srovnání s prvorepublikovou sportovní základnou je násilné přerušování činnosti **Sokola** za druhé světové války, druhý zákaz přišel po roce 1948 a socialistická tělovýchova dostala novou podobu, kde se se **Sokolem** nepočítalo. **Sokolové** byli považováni svým myšlením stavěným na principech demokracie za nepřátele nového společenského a politického řádu po 25. únoru 1948. Po roce 1989 byla jednotlivá sportovní odvětví svou organizační činností natolik samostatná, že by si nikdo nedovedl představit, že by se prvotní fotbal vrátil pod střešní organizaci **Sokol**.

* Kde vidíte největší pozitiva organizace **Sokol** pro běžného člověka?



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Sokol je jedním z mála spolků, kde mohou sportovat děti od tří let věku až po seniory dle jejich pohybových možností. Máme v tělocvičných jednotách cvičící seniory ve věku 80 i 90 let. V **Sokole** je rozvíjena všestrannost a celková pohybová průprava. Velmi kvalitní úroveň mají i výkony sportovců ve sportovních oddílech, které také patří pod **Sokol**. Kromě sportovní činnosti **Sokol** staví i na kulturní, společenské aktivitě. **Sokol** se vrátil k tomu, co dal světu a to je v šestiletém cyklu se opakující sokolské slety v Praze – vystoupení hromadných skladeb. V naší župě jsou i divadelní a loutkoherecká tělesa, organizované pobyty v přírodě apod. Nezanedbatelnou stránkou je i velmi přijatelná výše členských příspěvků.

Dobové snímky ukáží členy T. J. Sokol České Budějovice

22.3.2018 ceskobudejovicky.denik.cz str. 00 **Moje Českobudějovicko**
Martin Tröster

V letošním roce si připomínáme sté výročí vzniku Československé republiky. K oslavám v takzvaném osmičkovém roce se připojuje i Českobudějovický deník, a to unikátním projektem Jak jsme žili v Československu. Každý pátek v tištěném vydání Deníku představujeme život v obcích regionu v uplynulých sto letech. V pátek 23. března si připomeneme momentky z historie T. J. **Sokol** České Budějovice.

"Na dobových snímcích uvidíte školu cvičitelů rytmiky z roku 1946, budějovickou výpravu na XI. všesokolském sletu v Praze roku 1948 nebo slavnostní otevření budějovické sokolovny z roku 1947.

Příští díl seriálu Jak jsme žili zařadíme s ohledem na státní svátek již mimořádně ve čtvrtek, tedy 29. března. Nahlédneme prostřednictvím archivních snímků do historie dopravy v Českých Budějovicích.

URL| https://ceskobudejovicky.denik.cz/zpravy_region/dobove-snimky-ukazi-cleny-t-j-sokol-ceske-budejovice-20180322.html

Opava: zastupitelé se přeli o systém sportovních dotací

22.3.2018 opavsky.denik.cz str. 00 **Moje Opavsko**
Milan Freiberg, Veronika Bernardová

Březnové zastupitelstvo schvalovalo i sportovní dotace. Někteří zastupitelé upozorňovali na nesrovnalosti v tabulkách, dotazovali se na zastřešující organizace, jako je Česká unie sportu, a také je zajímalo, jak funguje administrování žádostí pro sportovní organizace.

"Jejich dotazům čelili hlavně úředníci Magistrátu města Opavy, kteří materiály pro zastupitelstvo připravovali, a to Martin Koky a Renata Zahradníková. Padaly i výroky, že se děje něco nekalého.

Systém obhajoval náměstek primátora Martin Víteček (STAN).

„Je to ten nejtransparentnější dotační systém, který v republice máme,“ uvedl.

S tím ale nesouhlasila Hana Brňáková (Opavané) a upozornila, že v jiných dotačních oblastech, například v sociálních službách, se po organizacích žádá přesná struktura výdajů.



Opoziční zastupitel Marek Veselý (ODS) dokonce navrhl, aby agendu příspěvků pro sport vedla Renata Zahradníková, protože tomu jediná na magistrátu s Martinem Kokym rozumí, a narážel tím na skutečnost, že některé položky a skutečnosti v dotačních programech nedovedl náměstek primátora Martin Víteček zastupitelům vysvětlit.

Naše redakce oslovila zástupce největší z nich, Ladislava Kreisela, sekretáře a referenta servisního centra sportu a vedoucího pracoviště Regionálního sdružení České unie sportu (ČUS) v Opavě, aby fungování systému objasnil. Opava je podle něj specifická vysokým počtem sportovních klubů a jednot.

Ladislav Kreisel objasnil také funkci Regionálního sdružení České unie sportu v Opavě.

„Jsme de facto servisním sdružením pro sportovní kluby a jednoty. Můžeme pomáhat se zakládáním nových sportovních klubů, a takto jim můžeme ušetřit nemalé částky, které by jinak dali za tyto služby u notáře. Vedeme jim účetnictví a také pomáháme s dotacemi,“ vysvětluje s tím, že vedení účetnictví se týká více než stovky klubů.

„Můžeme klubům nabídnout komplet služby a oni se můžou více věnovat sportovní soutěži. Nebýt tohoto servisu, šel by sport dolů,“ doplnil Ladislav Kreisel a dodal, že kdyby zastupitelé navštívili alespoň webovou stránku ČUS, určitě by byli lépe informováni o jeho činnosti.

Kluby a jednoty mohou žádat ve třech kategoriích. Kategorie S1 je určena na celoroční sportovní činnost, minimální výše dotace tu je 8 tisíc korun a maximální 500 tisíc.

Kategorie S2 je určena pro podboru sportovních akcí na území města. Kluby mohou obdržet nejméně 10 tisíc korun a nejvýše 40 tisíc. A konečně kategorie S3 je určena pro kluby, které nespádají do kategorie první.

„Tyto kluby si město vybralo například v době, kdy byly na špičce. Dá se říct, že jsou to elitní kluby,“ uvedl Ladislav Kreisel. V kategorii S3 mohou kluby žádat minimálně o 8 tisíc korun a maximálně mohou obdržet 800 tisíc korun.

Ročně město uzavírá smlouvu s opavskou pobočkou ČUS na zhruba 4 miliony korun. „Město ji s námi uzavře a my jsme pak povinni uzavřít smlouvu s každým klubem zvlášť a vyúčtovat za něj dotaci,“ popisuje Ladislav Kreisel.

U žádostí sportovních klubů na celoroční činnost se objevuje v kategorii výdajů jen finanční částka bez bližšího upřesnění. Ladislav Kreisel se nám to pokusil objasnit.

„Když se žádost připravuje v září, ještě nikdo není schopný říct přesně, jaké výdaje budou,“ vysvětlil Ladislav Kreisel a pokračoval:

„Aby bylo město alespoň trochu v obraze, je přílohou žádosti výstup z účetního programu za minulý rok, kde jsou uvedené například výdaje za energie, nákup materiálu a tak dále.“

Kolik prostředků z dotačního programu každý klub dostane, určí podle něj vzoreček.

Za své servisní služby pro sportovní kluby dostává ročně opavská pobočka ČUS zhruba 500 tisíc.

„Pokryje to některé náklady. Na mzdy proučtujeme zhruba polovinu, tedy 200 tisíc, zbytek vyúčtujeme například na služby nebo spotřební materiál,“ dodal Ladislav Kreisel.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



ČUS však není jedinou organizací zastřešující sportovní kluby a jednoty. V Opavě takto funguje například Jednota Orla, **Česká obec sokolská** nebo Hasiči, co do počtu zastoupených klubů však jednoznačně dominuje ČUS.

URL| https://opavsky.denik.cz/zpravy_region/opava-zastupitele-se-preli-o-system-sportovnich-dotaci-20180322.html

Nepolapitelný Alex: neprávem zapomenutý příběh posledního velitele československé podzemní armády

22.3.2018 securitymagazin.cz str. 00 Historie
Petr Blahuš

Po celou dobu trvání okupace se vojáci rozpuštěné československé armády snažili vytvořit a udržet podzemní armádu, která by bojovala v ilegalitě a na konci války povstala a s otevřeným hledím by osvobodila historické země. I přes strašné ztráty, způsobené německým terorem, kterému padly v rámci tří odbojových garnitur této Obrany národa ti nejlepší z nejlepších československých vojáků, se to nakonec našemu II. odboji podařilo. Jejím posledním velitelem byl neprávem zapomenutý generál František Slunečko, krycím jménem Alex.

I přes své měkce znějící jméno byl Slunečko- rodák z Mladé Vožice na České Sibiři- pěkný tvrdák. Za 1. světové války prošel jako už zralý a zkušený 30letý dobrovolce a vystudovaný vysokoškolák na ČVUT nejen československými legiemi, ale i těmi srbskými. Těmi dokonce ještě dříve, protože se tak nemohl dočkat boje s odvěkým německým a rakouským nepřítelem, že využil možnosti narukovat do Srbské divize, když Rusové v té době ještě blokovali výstavbu čs. vyšší jednotky. Se srbskými kamarády, ale i dalšími Čechoslováky bojoval v rámci 6. pluku srbské divize proti Bulharům a jejich spojencům Němcům a Turkům ba rumunské frontě a vysloužil si zde povýšení do důstojnického stavu. Boje s bolševiky na Sibiři v roce 1918 už absolvoval jako velitel roty a velitel praporu 8. pěšího pluku „Slezského“. Za své bojové výkony a statečnost byl vyznamenán ruským Řádem svaté Anny III. stupně s mečí, francouzskou stříbrnou medailí Za chrabrost, a z rukou M.R. Štefánika osobně převzal řád „Sokol“ s mečí. Do vlasti se vrátil až jako jeden z posledních v srpnu 1920 v hodnosti majora jako zástupce velitele 8. pěšího pluku.

Po skončení Velké války zastával řadu vysokých velicích postů v československé armádě. Velel svému domovskému 8. pěšímu pluku „Slezskému“ (který se v březnu 1939 jako jediný v českých zemích proslavil svým bojem proti německé okupační armádě a jednotkám SS) a později 16. pěší brigádě v Místku. Do prestižní stavovské skupiny generálů byl povýšen v červenci 1936, kdy se stal z plukovníka generálního štábu po absolvování Váleční školy a generálského kurzu brigádním generálem. Zároveň povýšil na zástupce zemského vojenského velitele v Košicích a později na zástupce 6. pěší divize v Brně. Během zářijové mobilizace v roce 1938 velel hraniční oblasti Jemnice, tedy vševojskové 2. skupině.

Ihned po německé okupaci Československa v roce 1939 se zapojil do budování struktur naší největší odbojové organizace v celé 2. světové válce, Obrany národa. Ta byla budována vojáky, a proto také kopírovala vojenské schéma praporů, pluků, divizí a sborů. František Slunečko se v ní stal vojenským



velitelem oblasti Morava – západ se sídlem v Brně. Se štěstím přestál první i druhou vlnu německého zatýkání čs. vojáků na podzim 1939 a už od té doby se musel skrývat v přísné ilegalitě. Lze tedy říci, že jako jeden z mála československých vojáků a odbojářů přežil celou 2. světovou válku v konspiraci. Založil a stál v čele zpravodajské skupiny Alex- což bylo tak jeho krycí jméno- která působila nejen v Praze na vrcholných místech politické správy nebo třeba ČTK, ale také mimo hlavní město, v okresech Mladá Boleslav, Turnov, Jičín, Semily a Mnichovo Hradiště, kde se od roku 1942 skrýval.

psali jsme: Postrach německých pilotů byl český generál. Vilém Stanovský se stal hrdinou všech československých odbojů

Když bylo pro rozbití II. garnitury Obrany národa v rámci heydrichiády vytvořeno nové Zemské velení ON pod velením generála Zdenka Nováka, zařadil se do něj a po Novákově zatčení na jaře 1944 se po něm stal velitelem celého vojenského odboje v Čechách a na Moravě. Spolupracoval odtud mimo jiné i se sovětským zpravodajským výsadkem Chan, který na jaře 1945 seskočil v severních Čechách a svou základnu si vybudoval ve skalách Českého ráje. Později se přesunul se do Prahy a velel a koordinoval vojenský odboj odtud, stále v přísné ilegalitě. 5. května 1945 vydal svému podřízenému generálu Kutlvašovi, legendárnímu veliteli 1. pluku čs. legií v Rusku, aby zahájil otevřený boj a spustil povstání v Praze. Zároveň vydal rozkaz do boje všem jemu podřízeným skupinám a jednotkám domácího odboje na území tzv. Protektorátu Čech a Moravy. Své velitelské stanoviště měl během bojů o Prahu doslova v první linii, v domě U Kunerlů na Staroměstském náměstí, které bylo opakovaným cílem německého leteckého bombardování a útoku německých tanků a udržel ho, ačkoliv všechny sousední domy Němci zapálili. Na nátlak politiků České národní rady, nově vytvořeného politického vedení našeho odboje, starého jen pár dní, se tento šestiletý zasloužilý odbojář v duchu apolitičnosti podřídil těmto vesměs druhořadým a po většinu války nic nedělajícím „odbojářům“. Ještě během bojů odejel s delegací ČNR do Českého Brodu, kde předtím Němci opakovaně masově vraždili nejen zajaté povstalce (zcela proti Haagským pravidlům vedení války) ale dopouštěli se dokonce i vražd neozbrojených civilistů, včetně žen a dětí, což byl ten nejhorší válečný zločin. Na velitelství německého armádního sboru Reiman Slunečko donutil jeho velitele, disponující přes 80000 skvěle vycvičených a vyzbrojených hrdlořezů podepsat kapitulaci s tím, že Němci ihned složí zbraně a na svém útěku do spásného amerického pásma Prahu, která v tu dobu ještě čelila ofenzivě vojsk SS, obejdou.

Ihned po dokončení osvobození Československa, ke kterému tento tvrdý a houževnatý muž a český vlastenec přispěl měrou vrchovatou, byl novou čs. vládou jmenován velitelem (po osvobození generála Nováka, předposledního velitele ON jeho zástupcem) armádního sboru Alex, který s bývalými jednotkami 1. Čs. armádního sboru a mobilizovanými záložníky i přes mnohdy silný odpor tzv. sudetských Němců a teroristických band werwolfu už ve druhé polovině května 1945 znovu obsadil a stabilizoval naše pohraničí, okupované už od září 1938 Německem.

To už se ale nad starým legionářem, protiněmeckým válečníkem nejen od března 1939, ale už od časů legií, pomalu začalo rudě stmívat. V létě 1945 byl ještě sice povýšen na divizního generála a od října 1945 se stal velitelem 1. armádního sboru, ale už v červnu 1946 byl poslán do výslužby. Po komunistickém puči v roce 1948 si i na něj došlápla nová moc, byl uvězněn a mučen. Se štěstím unikl procesu, ale po propuštění byl potupně degradován na vojína a v roce 1951 byl úředně vystěhován z Prahy do Branžeže v Českém Ráji a do Prahy se nesměl vrátit. Teprve v roce 1961 se odtamtud mohl přestěhovat zpět. Divizní generál František Slunečko, tvrdý a nezlomný československý voják, veterán dvou světových válek a neprávem zapomenutý český vlastenec, zemřel v Praze dne 10. prosince 1963.



Nepřehlédněte na Security magazínu: Survival - jak se chovat, abyste přežili v pustině nebo džungli? A kam se schovat před teroristickým útokem? S námi víte více URL| <http://www.securitymagazin.cz/historie/nepolapitelný-alex-nepravem-zapomenuty-pribeh-posledního-velitele-ceskoslovenske-podzemni-armady-1404059475.html>

Pražskému jaru pomůže Lábus s Maciuchovou

21.3.2018 Mladá fronta DNES str. 15 Kultura

Věra Drápelová

PRAHA Různé tváře, které nastavovala česká hudba v uplynulých sto letech, jsou hlavním tématem letošního Pražského jara. Festival tak připomene výročí Československa.

„Jedním fenoménem je první republika včetně například **Sokola**, dalším čeští emigranti tvořící v cizině, pak autoři, kteří za totality zůstali doma a přes dané mantinely se jim podařilo dosáhnout originality a mezinárodního úspěchu. A konečně současní mladí tvůrci, kteří se etablovali ve světě,“ shrnuje koncept mluvčí přehlídky Pavel Trojan. Kromě této červené nitě diváci nebudou ochuzeni ani o atraktivní světové orchestry, jako je Royal Concertgebouw Amsterdam. Právě na jeho koncert nejrychleji mizí lístky, stejně jako na úvodní Mou vlast 12. května nebo na vystoupení Johna Eliota Gardinera a jeho souboru.

Zahraje jazzman

Nově festival zaštití sedm patronů z veřejného života, kteří milují klasiku. Jsou mezi nimi psychiatr Cyril Höschl, herci Hana Maciuchová a Jiří Lábus nebo sportovní komentátor Petr Vichnar. Všichni vystupují i ve videospotu režiséra Martina Suchánka.

Pražské jaro už také odtajnilo hosty podzimního klavírního Festivalu Rudolfa Firkušného. Poprvé na něm zahraje jazzový pianista, a to Monty Alexander. Dále přijede Piotr Anderszewski, Sunwoo Yekwon, Grigorij Sokolov, Paul Lewis, domácí scénu zastoupí Miroslav Sekera.

Sto let od vzniku republiky XI.

21.3.2018 Horácké noviny str. 05 Kultura

Petr Chňoupek

V letošním roce si připomínáme sté výročí vzniku Československa. Zásahu na vzniku státu, který se zrodil na troskách Rakouska-Uherska a z krve první světové války, nemají jen osobnosti jako Masaryk, Beneš, Kramář..., ale i statisíce českých a moravských vojáků, bojujících jak na straně císaře, tak na straně legií. Pomníčky snad v každé vesnici Třebíčska dodnes připomínají jména těch, kteří se nedožili, archívy a kroniky i jména těch, kteří se vrátili. Pojdme si připomenout jména a osudy některých z nich.

Příběh budoucího premiéra



Jan Bohumír Syrový (24. ledna 1888 Třebíč – 17. října 1970 Praha) byl československý voják, příslušník a velitel československých legií v Rusku a předseda československé vlády v období mnichovské dohody od 22. září do 30. listopadu 1938.

Jan Syrový se narodil v Třebíči na Stařečce v domě číslo popisné 13 v tehdejší Klimentově ulici dne 24. ledna 1888 do rodiny třebíčského klempíře Jana Syrového a jeho manželky Anny Syrové.

V Třebíči vychodil obecnou a měšťanskou školu, a poté studoval vyšší průmyslovou školu v Brně. Syrový byl také členem **Sokola** v Třebíči. V roce 1903 se členem třebíčského **Sokola** stal Josef Jirí Švec (i jemu budeme věnovat jeden díl našeho seriálu), se kterým se Syrový spřátelil. Švec roku 1911 odjel do Ruska, Syrový odešel za prací do Varšavy.

Ve Varšavě byl i v době, kdy vypukla světová válka a tam se přihlásil do armády. Z Jana Syrového se stal dobrovolník v ruské armádě.

Zúčastnil se bitvy u Zborova. Den před bitvou přišel o pravé oko. „Později se Syrový stal velitelem československých legionářů v Rusku a všech protibolševických vojenských sil na Sibiři. Již v hodnosti generála absolvoval celou sibiřskou anabázi československých legionářů. V červnu 1920 se vrátil do Československa jako všemi respektovaný národní hrdina,“ píše se.

Zůstal věrný armádě. V lednu 1924 se stal podnáčelníkem Hlavního štábu a 1. ledna 1925 náčelníkem Hlavního štábu československé branné moci. Roku 1927 byl povýšen na armádního generála. V roce 1933 se stal generálním inspektorem československé branné moci. V úřednické vládě byl i ministrem národní obrany.

V září 1938 byl jmenován předsedou vlády. V této funkci pak setrval do 30. listopadu 1938. Poté byl ministrem národní obrany. Během okupace žil Syrový v ústraní. Přesto byl 14. května 1945 zatčen a odsouzen na dvacet let za vlastizradu. Propuštěn byl na amnestii v roce 1960. Po propuštění pracoval například jako noční hlídač. Zemřel 17. října 1970. Jeho hrob najdete na Olšanských hřbitovech.

O autorovi | Petr Chňoupek, chnoupek@horackenoviny.com

Foto popis |

Sokolové chystají župní slet

20.3.2018 Berounský týden str. 21 Sport/mládež
JAN BEŽŮ

Komárov – Vsesokolský slet v Praze se blíží. Před ním ale **Sokolové** chystají množství akcí. V Komárově vše vyvrcholí Župním sletem.

„Nácvik na slet je záležitostí hlavně odboru všestrannosti. Ale příprava a realizace župního sletu vyžaduje zapojení i odboru volejbalu a turistiky,“ řekl cvičitel **Sokola** Komárov Tomáš Jelen.

V Komárově přes důležitost sletu ale nezapomínají ani na další sportovní aktivity. „I když cvičební rok je ve znamení sletu, účastníme se všech soutěží jako v předchozích letech – sportovní všestrannost (sportovní gymnastika, atletika, plavání, šplh), Zálesácký závod zdatnosti, přehlídka pódiových skladeb



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



v Praze, soutěž v aerobic týmech, volejbalové a florbalové turnaje a jiné," vyjmenoval sporty Jelen. Už od září ale v Komárově nacvičují sletové skladby. „Nacvičujeme jich osm. Pro rodiče a děti „Médové“, předškolní dětí uvidíme ve skladbě „Noty“, mladší žactvo v koedukované skladbě „Děti, to je věc!“, žákyně gymnastky se stuhami ve skladbě „V peřině“, starší žákyně a žáci v „Cirkusu“ s moderním náradím RinoSet, ženy ve skladbě „Siluety“ se skládací obručí, dále ženy v country kompozici „Cesta“ a muže ve skladbě „Borci“,“ popsal jednotlivé zaměření skladeb komárovský cvičitel.

V této sokolské jednotě se do nácvičku zapojilo sto čtyřicet cvičenců. „Ukázku sletových skladeb v rámci Tělocvičné akademie plánujeme na pátek 20. dubna. Akcí regionálního významu bude župní slet v sobotu 9. června v areálu komárovské sokolovny, kdy se nám představí všech jedenáct sletových skladeb, které se nacvičují v naší župě,“ prozradil termíny, kdy skladby mohou diváci vidět na vlastní oči, Tomáš Jelen.

Zajištění Župního sletu není jednoduchou záležitostí. „Je toho hodně. Již loni byl ustanoven sletový výbor, v jehož čele je sestra Olga Kleknerová. Kromě nácvičku skladeb musíme připravit almanach, připravit program, oslovit sponzory, časový rozpis, připravit a upravit cvičební plochu a její okolí, osazení plochy značkami, zajistit hudbu,“ uvedl Jelen.

Kolik pojedje na začátku července komárovských cvičenců do metropole? „Do Prahy se chystá jet stodeset komárovských cvičenců, měli by i vystoupit v hlavních sletových dnech a samozřejmě se zúčastnit sletového průvodu Prahou. Podívat se na ně plánují hlavně rodiče dětí, jejich příbuzní a příznivci. Na akci se těšíme,“ dychtí Tomáš Jelen.

Foto autor| Foto: **Sokol** Komárov

Foto popis| CVIČENÍ. Mimo nácvičku na sletové skladby se komárovské Sokolky věnují i různým soutěžím. Na snímku družstvo Aerobiku, které dosáhlo na druhé místo při závodech v Milíně.

Sokolové chtějí plnou hromadu

20.3.2018 Kolínský týden str. 06 Život na Kolínsku
(red)

Spolkový život

Český Brod – Výroční členská schůze **Sokola** Český Brod se uskuteční ve středu 21. března od 18 hodin ve třetím sále sokolovny. Výbor proto žádá všechny své dospělé členy o účast na této valné hromadě. Schůze se koná pouze jednou za rok a budou se řešit záležitosti důležité pro **Sokol**, které nebude možné realizovat, nebudeme-li usnášeníschopný počet členů.



Sokol z Kvasic a naše první zlatá

20.3.2018 Kroměřížský týdeník str. 09 Seriál pamět' reginu
LUKÁŠ PAŘENICA

Narodil se u Vídně v rodině českého kočího, odmala ale vyrůstal v Kvasicích na Kroměřížsku: a v šestadvaceti letech přepsal Bedřich Šupčík sportovní dějiny, když získal jako první Čechoslovák zlatou olympijskou medaili.

Představuje ho první díl seriálu o osobnostech Kroměřížska

Stál na peronu nádraží a plakal, přestože ho chlácholila jeho vlastní maminka. Jenže malý Bedřich vyrůstal u tety na Moravě a teď, když se musel vrátit „domů“, vůbec se mu to nelíbilo – vždyť své rodiče pořádně neznal, zato u tetičky mu bylo dobře. A tak tatínek František svolil a poslal kluka zpátky ke své sestře, která slíbila, že se o něj postará. To, že se stane slavným předchůdcem Emila Zátopka, Jiřího Rašky a dalších českých olympijských vítězů včetně dvakrát zlaté Ester Ledecké, tehdy samozřejmě nikdo nemohl ani tušit.

Ostatně i do výpravy na olympiádu v Paříži v roce 1924 se Bedřich dostal na poslední chvíli. Tehdy už byl členem **Sokola** v Brně, s cvičením ovšem začínal právě mezi **sokoly** v Kvasicích. Před pařížskými hrami se spolu s ostatními připravoval v Praze a nakonec se do nominace přece jen vešel.

„Kdo ale viděl Šupčíkovu podsaditou postavu poprvé a všiml si, jaké má břicho, asi by to do něj neřekl,“ vzpomínal s úsměvem po letech gymnasta Miroslav Klinger.

Jenže jako gymnasta byl Bedřich vynikající a jeho životní výsledek přišel 20. července 1924 v disciplíně, kterou už dnes na olympiádě nenajdeme: šplhu na laně bez přírazu.

Závod tehdy dlouho vedl jeden z Francouzů, pak ale nenápadnému Čechovi naměřili čas o dvě desetiny lepší – osmimetrové lano zdolal za 7,2 vteřiny!

„Člověk dře na hrazdě, bradlech, kruzích, pak dobře zvládne takovou lehkou věc, jako je šplh, a najednou tolik slávy. Vždyť já to trénoval už jako kluk, když jsem bosý lezl po stromech,“ divil se prý ještě skromně první československý olympijský vítěz. Málo platné, sláva to ale byla, a náramná: vždyť do té doby sbírali krajané na hrách jen méně cenné kovy. Sám Šupčík si z Paříže přivezl ještě bronz z víceboje družstev, a jeho úspěch vzletně a s dojetím ohodnotil i sám Jiří Stanislav Guth-Jarkovský, zakladatel českého olympismu: „Třicet let jsem o to usiloval a pracoval, aby naše vlajka zavlála nad stadionem olympickým, aby nám zahráli naši hymnu – avšak marně. Dnes byla má touha splněna. Děkuji vám, bratři!“ Řeč je ovšem samozřejmě o době, v níž ještě sportovci nezískávali vysoké honoráře ani sponzorské smlouvy. Bedřich Šupčík nadále pracoval jako domovník Bánské a hutní společnosti a jedinou změnou bylo to, že se nedlouho po olympiádě oženil. S manželkou se nejprve usadil v Brně a ve třicátých letech pak v Praze, kde se živil jako obchodní zástupce. Na olympiádu se podíval ještě v roce 1928 do Amsterdamu a získal stříbro v soutěži družstev, po ukončení kariéry čas od času vystupoval na exhibicích a trénoval. Socialistický režim mu pak bohužel jako dlouholetému **sokolovi** mnoho štěstí nepřinesl: když ho počátkem 50. let postihly dva infarkty, obrátil se na stát se žádostí o podporu k invalidnímu důchodu, byl ale odmítnut, takže musel znovu nastoupit do zaměstnání jako agent pojišťovny v Písku.



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Třetí infarkt se mu pak stal osudným 11. července 1957, jen pár dní před dalším výročím jeho slavného zlatého úspěchu.

Ten si lidé začali častěji připomínat až po změně režimu: například v Příbrami se od roku 1993 na jeho paměť koná každoročně Memoriál Bedřicha Šupčíka ve šplhu na laně a také v Kvasicích, kde první český olympijský vítěz vyrůstal, mu před několika lety odhalili pamětní desku.

Zvěčnila úspěch muže, kterého kolega cvičitel a poeta František Erben popsal milými slovy: „Bedřich, to je úžasný siláč, který všechno zmůže, všechno vytáhne, všechno vydrží!“ Bedřich Šupčík ale byl, je a bude především vzorem pro všechny příští zlaté olympijské medailisty – i přesto, že od jeho vlastního slavného vítězství uplyne letos v červenci už plných 94 let.

BEDŘICH ŠUPČÍK * 22. 10. 1898 v Trumau u Vídně f 11. 7. 1957 v Písku Vyrůstal u tety Evy Skaličkové v Kvasicích, kde začal i cvičit v **Sokole**

Foto autor| Foto: Deník/archiv

Foto autor| Foto: Deník/archiv

Foto popis| PAMÁTNÁ MEDAILE ZA ŠPLH. K vidění byla před časem na výstavě Pod křídly českého **sokola** v Armádním muzeu na Žižkově. Z olympiády v Paříži v roce 1924 si Bedřich Šupčík přivezl také bronz za soutěž družstev, stříbro v téže kategorii přidal o čtyři roky později v Amsterdamu.

Foto popis| PAMĚTNÍ DESKA. V Kvasicích ji slavnému krajanovi odhalili při oslavách výročí republiky 28. října 2015 na zdi tamní sokolovny, kde s cvičením začínal.

Sokoli jsou i moji pravnucci

20.3.2018 Prostějovský deník str. 16 Kultura
PETRA PÁŠOVÁ

Dubicko– **Sokolové** z Dubicka na Šumpersku se na letošním červencovém Všesokolském sletu rozhodně neztratí. Celkem se do Prahy chystá sto šedesát cvičenců. „V minulých letech jsme byli určitě nejpočetnější skupina. V Dubicku je to tradice a mám z toho radost,“ říká Jiří Sobotík, starosta jednoty **Sokol** Dubicko a starosta sokolské župy Severomoravské se sídlem v Zábřehu. Prozrazuje, že jeho rodina cvičí celá, až po ty nejmladší členy. „Do Prahy nás jede dvanáct, ale nejsme sami. V obci jsou i další početné rodiny,“ vysvětluje.

MAMINČINA ZÁSLUHA

Jiří Sobotík se stal **Sokolem** vlastně hned po narození.

Se sportovní ale i kulturněvzdělávací organizací je tak spjatý jeho celý život. „Maminka byla velká Sokolka, která své zapálení přenesla i na nás, všechny děti a dnes už i vnuci a pravnucci **Sokolem** žijeme. V Dubicku vznikla jednota v roce 1920 a v roce 1932 se otevřela Sokolovna. Zdejší obyvatelé ji vybudovali sami, bez jakýchkoli příspěvků od státu,“ popisuje Jiří Sobotík.

Dnes má tělovýchovná jednota **Sokol** Dubicko 250 členů, kteří jsou sdružení v odborech všestrannosti, oddílech tenisu, stolního tenisu, vodní turistiky, florbalu a volejbalu. Většina z nich se pak kromě běžného



cvičení potkává i jednou za šest let při nácvičku hromadného vystoupení na Vsesokolský slet. „Je to pro ně trochu jiná pozice, ale my jsme zastánci sportovní všestrannosti.

Takže se naši členové potkávají na sportovních akcích, navíc sokolská všestrannost je jedna z nejvýznamnějších zdravotních příspěvků naší populaci,“ míní starosta.

Na Vsesokolský slet se chystají pravidelně už od devadesátých let. „Na jednotlivé Vsesokolské slety vždy nacvičovalo 110 až 150 cvičenců, v pěti až šesti skladbách. Do nácvičku se v naší jednotě zapojili cvičitelé, kteří byli vyškoleni právě u nás v **Sokole** Dubicko a stali se novými cvičiteli,“ říká Jiří Sobotík

NEJEN TRÉNOVÁNÍ

V Dubicku mají to štěstí, že se cvičitelské geny dědí po generacích. „Naše děti a děti cvičitelů se zkrátka dali na tu samou dráhu a dnes jsou vedoucími oddílů. Cvičitel je ten, kdo nemyslí jen na trénování a zvyšování výkonnosti, ale má širší záběr ve výchovné činnosti. Hlavně rozvíjí všestrannou tělesnou přípravu.“ V Severomoravské župě je dvanáct jednot s asi dvěma tisíci sto členy. „Ale v historii tomu bylo jinak. Před rokem 1948 měla naše župa sto jednot a deset tisíc členů. Po roce 1948 byl **Sokol** zrušen. Po revoluci se však všechny jednoty do Českéobce sokolské nepřihlásily. To je mínus, které nejde nijak ovlivnit.“ krčí rameny.

Sokolovna v Dubicku si ale vede dobře. V minulých letech proběhla úplná rekonstrukce za významné spolupráce s Obcí Dubicko. Otevřená je každý den, od rána do večera. „Jsme rádi, že to tak je. Pro **Sokol** je také důležitá výborná spolupráce se základní školou.

Naše paní učitelky některé sletové skladby nacvičovaly, nebo cvičí,“ usmívá se starosta dubického **Sokola** a doplňuje, že být součástí téhle sto padesát šest let staré organizace pro něj znamená životní poslání.

„Z toho, co před námi naši předci dokázali. Na světě nikde nikdo nic takového nedokázal. Naším cílem a úkolem je vést to dál. Být **Sokolem** je životní poslání,“ uzavírá Jiří Sobotík.

Na další příběhy **sokolů** z Olomouckého kraje se můžete těšit příští týden

Foto autor| Foto: archiv Jiřího Sobotíka

Foto popis| < STAROSTA. V rodině Jiřího Sobotíka (na snímku) se řadí mezi **Sokoly** všichni už po generace.

Region| Střední Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 3 titulech.



Z Masaryka zbyly obří boty

20.3.2018 Aha! str. 10 Aktuálně
(mat)

Největší sochu prvního prezidenta nechali zničit nacisti

RUDKA – Monumentální boty na podstavci a nápadná silueta těla. To jsou dnes jediné pozůstatky tajemné 14metrové sochy T. G. Masaryka (1850 – 1937). Té největší, která kdy prvního prezidenta Československa připomínala.

Před devadesáti lety ji za pouhé čtyři měsíce s 30 pomocníky vytesal přímo do skály u Rudky u Kunštátu sochař samouk Stanislav Rolínek (†29). Za války ale dráždila nacisty, nechali ji proto strhnout. Socha lidem připomínala svobodu. „Šlo o jeden ze symbolů státu. Na odhalení v roce 1928 přijely davy, celkem 33 000 lidí! Masaryk byl o všem informován, ale do Rudky osobně nikdy nepřišel,“ uvedl správce areálu Zdeněk Popelka.

Vlastenci, legionáři, sokolové i sám starosta a továrník, velkouzenář František Burian, který sochu zaplatil, se unikát snažili zachránit. Masaryka zabezdili a jeho hlavu dokonce obezdili chatkou. Jenže to nestačilo. V srpnu 1941 přišel z úřadu v Boskovicích nekompromisní přípis: Masaryka zlikvidovat! „S pouhým obložím sochy nelze v žádném případě souhlasit,“ rozhodli servilní úředníci. O dva roky později pak Němci starostu a velkouzenáře Buriana utýrali při výsleších na gestapu. To už ale poddajné úřady nechaly Masaryka rozřezat, kvádry rozbít. Pro příští generace zůstaly jako memento kolaborace jen boty.

Promítnou ji na skálu?

Pokus obnovit sochu definitivně ztroskotal po okupaci v srpnu 1968. A dnes, na dohled 100. výročí vzniku Československa? „Jako jedna z možností se nabízí vizualizace původní podoby pomocí moderních technologií ve večerních hodinách. Ale zatím je to jen jeden z návrhů,“ říká správce areálu Zdeněk Popelka. Na květen v Rudce plánují výstavu historických fotografií areálu u příležitosti výročí 90 let od jeho vzniku. V říjnu, v době vzniku Československa, je pod bývalou sochou v plánu koncert.

Mecenáše umlátilo gestapo

František Burian (†1943) byl majitelem uzenářství a starostou Kunštátu. Jeho zásluhou vznikla u Rudky 18 metrů vysoká rozhledna, inicioval projekt jeskyně blanických rytířů a sochu Masaryka, pro které angažoval mladého sochaře Stanislava Rolínka. Zemřel v roce 1943 po sérii výslechů na gestapu.

Zemřel na souchotě Autor monumentu T. G. M. Stanislav

Rolínek (1902 - 1931) byl talentovaný sochař-samouk. V Rudce vytvořil i jeskyni blanických rytířů, které dominuje jezdecká socha sv. Václava. Jeskyni střeží mohutný kamenný lev. Některé ze soch jsou v ní opracovány jen hrubě, Rolínek spěchal. Byl vážně nemocný. V pouhých 29 letech zemřel na souchotiny, jak se dříve označovala tuberkulóza.

Víte, že...



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



...jako předloha sloužila samoukovi Stanislavu Rolínkovi poštovní známka s prezidentovým portrétem, přilepená na lešení?

Benešov plánuje oslavit výročí republiky velkolepě

20.3.2018 Benešovský deník str. 09 Titulní strana
ZDENĚK KELLNER

Benešov – Letošní sté výročí vzniku Československa nezůstane na Benešovsku nepovšimnuto. Připomene ho řada akcí. V plánu jsou pietní akce, ale i výstavy a přednášky

Jen v Benešově je k významnému výročí sestaven celoroční program čítající téměř tři desítky akcí.

„Vznik ČSR byl významný kvůli formování našich životů,“ míní ředitel Muzea Podblanicka Radovan Cáder. Rovněž uvedl, že ač se žádné fatální události roku 1918 na Benešovsku neodehrály, mají na okres o určité spojnice. Těmi byly osobnosti, které se pohybovaly vedle čelních představitelů bojujících za vznik státu.

„Když se podíváte na fotografii, na níž jsou zachyceni muži října 1918 na Staroměstském náměstí u sochy Jana Husa, stojí tam také právník Josef Eugen Scheiner, který se narodil 21. září 1861 v Benešově a v době fotografování na Staroměstském náměstí byl hlavou Československé obce sokolské. A protože v době vzniku Československa ještě neexistovala československá armáda, podílel se Scheiner a **Sokolové** společně s generálem Husárkem na přebírání moci a plnění úkolů policie, četnictva a armády,“ poznamenal Cáder.

Další osobností z Benešovska byl právník František Veselý, osobní přítel Tomáše Masaryka, který za ním do Benešova také jezdil na návštěvy. Už v 90. letech 19.

století se Veselý začal angažovat v politickém životě a v hnutí pokrokařů Tomáši Masarykovi dělal právního zástupce. „Veselý žil v Benešově na Malém náměstí a stal se pak i prvním ministrem spravedlnosti ČSR,“ podotkl Cáder.

Benešov plánuje oslavit výročí republiky velkolepě. bude výstava Dvacáté století v archivních fondech, kterou na 6. září až 19. října chystá Muzeum Podblanicka ve spolupráci se Státním okresním archivem Benešov.

Další z výstav připravuje společně s Muzeem umění a designu Benešov na celý říjen také Lukáš Pavlík. Expozice dostane název Od Karla I. k TGM. Lukáš Pavlík je znalcem historie a soustředí se především na dějiny Rakouska-Uherska a Habsburků. „Rozpad monarchie vnímám jako konec velké epochy. Byla to společenským vývojem vyžádaná změna,“ řekl Pavlík.

Sté výročí vzniku republiky si v Benešově připomene veřejnost pietními akcemi. V divadle nebude chybět hra Ladislava Stroupežnického Naši furianti. A v plánu jsou i přednášky, besedy se školáky i literární festival.

Výročí bude navíc věnováno také sympozium sochařů. (zkl)

Oslavy výročí 100 let Československa v Benešově



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



JEDNODENNÍ AKCE

24. 3. – 1. jízda ekovláčku v prvorepublikovém duchu 10. 4. – Zahajovací koncert hudebního festivalu Jaro Josefa Suka 20. 4. - Pietní akce k uctění památky amerických letců v Konopišti 7. 5. – Pietní akce k uctění památky obětem nacismu 23. 6. od 19.00 – Divadlo „Naši furianti“ v Městském divadle Na Poště 6. 9. od 18.00 – Přednáška „Vážení posluchači, zůstaňte u svých přijímačů“ 13. 9. – Beseda pro školy s Kateřinou Schwabikovou „Cesta dětí do staletí – první republika“ 17. 9. od 18.00 – Beseda s Evou Havlovcovou „Stalo se před sto lety a ti, kteří byli při tom“ 4. 10. od 16.00 – Prvorepublikové rodinné odpoledne 17. 10. od 18.00 – Beseda s Evou Havlovcovou „Příběhy první republiky“ 31. 10. – Beseda pro školy se Zdeňkem Ležákem „Století Československa, TGM“ 9. 11. – Den válečných veteránů

VÍKENDOVÉ AKCE 6. 3. – 23. 3. – Benešovský literární festival 1. 5. – 19. 5. – Výstava „Osudové roky české státnosti“ 1. 5. – 31. 5. – Výstava pro děti „Znáte naše svátky?“ 20. 7. – 22. 7. – Setkání C. k. jednotek 21. 8. – 28. 9. – Výstava „Rok 68“, politický plakát 1948–1988 6. 9. – 19. 10. – Výstava „Dvacáté století v archivních fondech“ 7. 9. – 5. 10. - Výstava „Republika Československá 1918-1939“ 10. 9. – 16. 9. – Umělecké sympozium 2018 13. 9. – 3. 11. – Komorní výstava „Benešov a vznik republiky“ 1. 10. – 31. 10. – Výstava „Od Karla I. k TGM“ 8. 10. – 13. 10. – Legionářský vlak

Foto autor| FOTO: KELLNER ZDENĚK

Region| Střední Čechy

Legenda vychovává nové talenty

20.3.2018 Týdeník Liberecko str. 21 Sport, příběhy
MILOSLAV CIHLÁŘ

Co dělají dnes

Letos v únoru oslavil 68. narozeniny a patří do „zlaté éry“ volejbalové Dukly Liberec, která v letech 1973–1983 získala pět československých mistrovských titulů a v polovině 70. let dokonce vyhrála Pohár mistrů evropských zemí!

Dlouholetý reprezentační blokař, účastník mistrovství Evropy, mistrovství světa a dvou olympijských her Vlastimír Lenert je volejbalu dodnes věrný, od skončení své kariéry v roce 1984 se věnuje trenérské činnosti, v posledních letech hlavně mládeži.

Z VESNICE DO DUKLY

Lenert se narodil v Olomouci a vyrůstal v nedalekých Samotiškách.

„Na vesnici jsme neměli k pohybu daleko, dělali jsme od dětství v podstatě všechny sporty,“ vzpomíná veterán. „V **Sokole** Samotišky jsem začal hrát závodně volejbal ve 14 letech, a i když jsme byli nevelká dědina, měli jsme v mládežnických kategoriích pod vedením trenéra Jindřicha Pudela docela slušné výsledky. Navíc já jsem mezi patnáctým a sedmnáctým rokem docela vyrostl do výšky, a když jsem měl jít na vojnu, už o mě věděli v liberecké Dukle. Tam jsem šel na výběr, vybrali si mě, narukoval jsem tam. A po vojně už jsem v Liberci zůstal. Pod trenérem Karlem Paulusem se tu začalo tvořit velice kvalitní mužstvo, takže pro mě ideální start ‚velké‘ kariéry,“ říká.



REPREZENTACE

Spoluhráči Josef Smolka, jenž se posléze stal Paulusovým nástupcem na trenérském postu, Koudelka, Zajíček, Petlák, Stančo, Tomáš, Potáč a další pravidelně oblékali reprezentační dres. Této pocty se brzy dostalo i „Slonovi“, což je přezdívka, která Vlastu po celou dobu jeho kariéry provázela. „Spoluhráči, které jsem v Dukle měl, byli pro mě tou nejlepší školou, jaká mě mohla potkat,“ pochvaluje si Lenert. „Byli jsme každoročně v popředí ligy, hráli jsme prakticky pořád o medaile. A v roce 1973 jsme vybojovali první liberecký mistrovský titul.“

Rok 1973 byl pro Slona šťastným. Nejenže slavil s Duklou titul, ale byl nominován do reprezentace. „Mým prvním velkým zážitkem v národním týmu byl zájezd na turnaj do Brazílie a za rok jsem se zúčastnil svého prvního velkého šampionátu – mistrovství světa v Mexiku 1974. Následovala olympiáda 1976 v Montrealu,“ připomíná.

S Duklou přicházely další tituly 1975, 1976, 1980 a 1983.

TRIUMF V EVROPE

A v sezoně 1975/76 k tomu přibyl nejblyštivější triumf – vítězství v Poháru mistrů evropských zemí! „Naší ligou jsme tehdy projížděli jako nůž máslem a zápasy v evropské klubové konfrontaci ukazovaly, že jsme měli opravdu hodně silný tým,“ vybavuje si Lenert. Po vydařené sezoně 1979/80 byl Vlasta nominován na letní olympijské hry 1980 v Moskvě.

„Olympiáda byla pro mě opět, stejně jako v roce 1976 v Montrealu, jeden z nejhezčích zážitků sportovní kariéry,“ svěřuje se Vlastimír, který se po návratu nepřilíh dobrého umístění opět zapojil do přípravy Dukly, v níž už pochopitelně patřil ke zkušenější části kádru, a odehrál v ní ještě čtyři sezony. Vesměs se hrálo o medaile a v roce 1983 z toho byl pátý Lenertův titul.

DNES VEDE MLÁDEŽ

V roce 1984 ukončil hráčskou kariéru, a navázal trenérinou. Postupně působil v mateřské Dukle, ale také ve Slavii Liberec a dva roky v Bižuterii Jablonec. V posledních letech se již věnuje zejména mládeži ve Slavii Liberec, kde vychovává nové talenty.

Sté výročí vzniku republiky připomene v Benešově celá řada akcí

19.3.2018 benesovsky.denik.cz str. 00 **Moje Benešovsko**
Zdeněk Kellner

Benešov – První republiku, v níž spolu poprvé mohli v jednom státě svobodně žít vedle Čechů a Slováků i lidé jiných národností – Němci, Rusíni, Maďaři, Slezané či Poláci a určovat si tak sami chod státu, připomene i na Benešovsku řada vzpomínkových akcí. Důvod k tomu je mimořádný. Vždyť zrod Československa přišel přesně před jedním stoletím, 28. října 1918.

„Vznik ČSR byl významný kvůli formování našich životů,“ míní ředitel Muzea Podblanicka Radovan Cáder a potvrdil, že přes to, že se žádné fatální události roku 1918 na Benešovsku neodehrály, mají i na



1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ



Benešovsko určité spojnice. Těmi byly osobnosti, které se pohybovaly vedle čelních představitelů bojujících za vznik Československa.

„Když se podíváte na fotografii, na níž jsou zachyceni „muži října 1918“ na Staroměstském náměstí u sochy Jana Husa, stojí tam také právník Josef Eugen Scheiner, který se narodil 21. září 1861 v Benešově a v době fotografování na Staroměstském náměstí, hlava Československé obce sokolské. A protože v době vzniku Československa ještě neexistovala československá armáda, podílel se Scheiner a **Sokolové** společně s generálem Husárkem na přebírání moci a plnění úkolů policie, četnictva a armády,“ připomněl Cáder.

Další osobností z Benešovska byl právník František Veselý, osobní přítel Tomáše Masaryka, který za ním do Benešova také jezdil na návštěvy. Už v 90. letech 19. století se Veselý začal angažovat v politickém a veřejném životě a v hnutí pokrokařů Tomáši Masarykovi dělal právního zástupce. „Veselý žil v Benešově na Malém náměstí a stal se pak i prvním ministrem spravedlnosti ČSR,“ připomněl Radovan Cáder. I o tom bude pojednávat výstava Dvacáté století v archivních fondech, kterou na 6. září až 19. října chystá Muzeum Podblanicka ve spolupráci se Státním okresním archivem Benešov.

Další z výstav věnovaných vzniku republiky připravuje společně s Muzeum umění a designu Benešov na celý říjen také Lukáš Pavlík. Expozice dostane název Od Karla I. k TGM. Lukáš Pavlík je znalcem historie a soustředí se především na dějiny Rakouska-Uherska a Habsburgů. A přes to, že neodsuzuje vznik první Československé republiky, svým způsobem označuje rozpad silné monarchie na malé, samostatné a také zranitelné státy, za nepříliš šťastnou událost. To se pak potvrdilo od roku 1938 několikrát.

„Rozpad monarchie vnímám jako konec jedné velké epochy. Pohroma to nebyla, byla to společenským vývojem vyžádaná změna. Kdyby došlo k federalizaci monarchie, bylo by to ku prospěchu věci. Vždyť jedním z argumentů, proč opustit slábnoucí monarchii bylo, že ji rozděluje právě tolik národností. Ale když se podíváme na samotné Československo, rozhodně to nebyl domov jen Čechů a Slováků,“ dodal Lukáš Pavlík. Steté výročí vzniku první republiky si jen v Benešově samotném připomene veřejnost vzpomínkovými pietními akcemi. Na prknech, která znamenají svět, nebude proto chybět ani realistické venkovské drama Ladislava Stroupežnického Naši furianti. To do Benešova přiveze 23. června pražské Divadlo pod Petřínem.

Ale nebudou chybět ani přednášky, besedy se školáky, literární festival a především výstavy. Výročí bude tentokrát věnováno také sympozium sochařů.

URL| https://benesovsky.denik.cz/zpravy_region/ste-vyroci-vzniku-republiky-pripomene-v-benesove-cela-rada-akci-20180319.html